

Geen uitlevering aan een land dat martelt! Juanra moet vrij!

- Nederland een jaar lang actief medeplichtig aan Spaanse onderdrukking	2
- Juridische chronologie	4
- Marteling in Spanje	8
- Hoe stoppen we folter?	10
- Chronologie van solidariteitsacties	15
- Brieven van Juanra vanuit de bajes in Vught	18
- Bijlagen	22

Steungroep Free Juanra!

info@freejuanra.org

www.freejuanra.org

06-19322304

Giro: 6800419 t.n.v. SPG Amsterdam
onder vermelding van 'free Juanra'

Februari 2003

16 Januari 2003:

Nederland een jaar lang actief medeplichtig aan Spaanse onderdrukking

16 januari 2003, het is precies een jaar geleden dat een speciaal aanhoudingsteam van de politie in Amsterdam de Catalaanse activist en zanger Juanra Rodríguez aanhield. In de daaropvolgende nacht viel een enorme politiemacht met veel machtsvertoon het voormalig kraakpand "Vrankrijk" binnen, de logeerplek van Juanra.

Nu, een jaar later, heeft Juanra al 8 maanden onder verzwaarde omstandigheden vastgezet in Vught. Begin maart zal de Hoge Raad een beslissing nemen over het bezwaar tegen uitlevering dat Juanra's advocaat heeft ingediend. Mocht dat negatief voor Juanra uitvallen, dan zal de Minister van Justitie besluiten of en wanneer hij Juanra uitlevert, en daarmee hoever Nederland zal meewerken aan politieke onderdrukking. Bij uitlevering zal Nederland feitelijk marteling als verhoormethode legaliseren.

Dat kan en mag niet gebeuren!

Maar eerst een overzicht van de gebeurtenissen tot nu toe:

Al snel bleek dat de overval op 16 januari 2002 was uitgevoerd in opdracht van Spanje. Volgens de Spaanse officier van Justitie zou Juanra verdacht worden van het leveren van informatie aan de Baskische afscheidingsbeweging ETA. Althans, dat was het eerste verhaal. In de loop van het afgelopen jaar kwamen er steeds meer, elkaar vaak tegensprekende versies van de beschuldigingen. Nu eens was Juanra in 2001 lid geweest van een ETA-commando dat in 1999 ophield te bestaan, dan weer zou hij medeplichtig zijn geweest aan een moord die nooit is gepleegd. Vaak stonden er enorme, aantoonbare fouten in de Spaanse processtukken.

En telkens bleek Juanra's naam maar eenmaal echt opgedoken te zijn: in een verklaring die onder marteling van iemand was verkregen, een verklaring die de desbetreffende persoon gelijk bij de voorgeleiding voor de rechter-commissaris weer heeft ingetrokken, na de eerste vijf dagen in hechtenis te zijn geweest bij de Guardia Civil en waarin deze geen enkel contact met advocaten of familie had gehad. Zijn aanklacht over de marteling is, uiteraard, nog steeds niet in behandeling genomen in Spanje.

Ondertussen zat Juanra al maanden onder een extra zwaar regime in Vught. Geen boeken, nauwelijks bezoek, 23 uur per dag in de cel en altijd alleen luchten. Nederland wou ook eens spierballen laten zien, en aantonen dat het mee kon komen met de grote jongens als het om mishandeling van wegens 'terrorisme' verdachte mensen ging...

Tijdens het uitleveringsproces ging Spanje door met steeds wisselende beschuldigingen. Op 25 juni werd het zelfs de Nederlandse rechter te gortig. Hij besloot Juanra voorlopig op vrije voeten te stellen, totdat Spanje op zijn minst duidelijk kon maken waarvan Juanra eigenlijk verdacht werd.

Demonstratie in Amsterdam 6 juni 2002

Uiteraard wilde Spanje dit niet op zich laten zitten, en dus werd de druk flink opgevoerd. Niet met bewijzen, door dat soort futiliteiten laten de Spaanse autoriteiten zich niet storen bij hun onderdrukking van politiek verzet. Spanje heeft een lange, bloedige en uiterst ondemocratische traditie hoog te houden. Dit is het land waar in de jaren tachtig de sociaal-democraten gebruik maakten van doodseskaders (de zogenaamde GAL). En waar nu al jaren de PP aan de macht is, de politieke erfgenaam van Franco. Deze partij heeft een totale oorlog ontketend tegen de Baskische onafhankelijkheidsbeweging. Politieke partijen, kranten, jongerenorganisaties, vakbonden, alles is tegenwoordig verboden. Maar het treft niet alleen Baskische mensen en organisaties. Spanje stelde in 2002 binnen de Europese Unie voor om ook de anti-globaliseringsbeweging voortaan maar tot 'terroristisch' te bestempelen. En ook vele andere sociale bewegingen zijn gecriminaliseerd door ongefundeerde aantijgingen van vermeende banden met ETA.

Ook het Europese Uitleveringsverdrag van 1996 is woordelijk door Spanje geschreven. Vlak daarvoor had België geweigerd om twee Basken naar Spanje uit te leveren, omdat ze daar op geen enkele wijze een eerlijk proces zouden kunnen krijgen. Het lukte de woedende Spaanse regering om het hele Uitleveringsverdrag gewijzigd te krijgen. Voortaan zou er binnen de EU per definitie geen politiek gemotiveerd verzet tegen uitlevering kunnen plaatsvinden. Simpel, door in het Verdrag te stellen dat alle EU-landen voorbeeldige democratieën zijn, en dus dat een rechter in een ander EU-land geen vragen meer zou mogen stellen bij een uitleveringsverzoek... Ook martelpraktijken - de jaarlijkse Amnesty-rapporten spreken boekdelen over Spanje - mogen geen reden meer zijn om uitlevering te weigeren.

In de procedure tegen Juanra ging het tot nu toe zoals Spanje gehoopt had. In juli 2002 kwam er een rammerende 'definitieve' versie van de beschuldigingen, met nog steeds geen enkel hard bewijs. Maar dat bleek voor de Nederlandse rechter geen belemmering om uitwijzing toch toelaatbaar te achten, onder het motto "er klopt geen hout van, maar dat zoeken ze daar verder maar uit". Uiteraard - we zijn een beschaafd land tenslotte - was men wel "bezorgd" over de martelpraktijken in Spanje, maar daaruit mocht je toch niet afleiden dat Juanra gemarteld zou worden. En als dat toch gebeurde, kon hij toch klagen bij het hof in Straatsburg? Bovendien zou de rechter aan de minister vragen of Juanra toch maar niet gedurende de eerste vijf dagen in de gebruikelijke isolatiehechtenis terecht zou komen. Probleem opgelost, handen in onschuld gewassen.

Een klein smetje bleef er nog wel: de rechter zag niet in waarom Juanra zijn uitlevering in de gevangenis zou moeten afwachten. Hij had zich immers elke keer vrijwillig bij elk proces gemeld. Daarop besloot het Openbaar Ministerie zelf in te grijpen: uitlevering was niet genoeg. Nee, Nederland wilde zelf ook nog graag straf opleggen. U weet wel, 11 september enzo. Veiligheid! Straf! Repressie! Het moet maar eens afgelopen zijn! Ons aanzien in de wereld! Dus na een nieuwe rechtszaak wist het Openbaar Ministerie eind oktober Juanra weer achter de tralies in Vught te krijgen. Daar zit hij op dit moment nog steeds.

Begin maart 2003 zal de Hoge Raad uitspraak doen over het cassatieverzoek (een soort hoger beroep) dat Juanra's advocaat heeft ingediend. Mocht dat negatief uitvallen en, zoals eerder gezegd, Spanje heeft er alles aan gedaan om uitlevering binnen de EU zo makkelijk mogelijk te maken dan moet daarna de nieuwe of de zittende, demissionaire Minister van Justitie beslissen over deze politiek gevoelige uitlevering.

De huidige minister, Donner, heeft afgelopen week aangetoond wat hij van de mensenrechten en van de rechtsstaat denkt: zonder zelfs maar het Openbaar Ministerie in te lichten werd in het diepste geheim mullah Krekar naar Noorwegen uitgeleverd. Alleen de Amerikaanse regering werd op de hoogte gebracht. Daarbij schrok hij er zelfs niet voor terug om twee advocaten een nacht op te sluiten. Al eerder trok Donner de aandacht door noodwetjes, en door ver over zijn eigen bevoegdheden tot zelfs buiten de wet en internationale mensenrechtenverdragen te gaan.

Van Donner valt dus niet veel goeds te verwachten. Het is dan ook aan ons, samen met zoveel mogelijk mensen, om de politieke druk op hem of zijn opvolger te verhogen. In de komende tijd willen we op verschillende manieren die druk gaan verhogen. Daarbij hopen we op jullie steun te mogen rekenen. Hou je oren en ogen open voor aan-

Demonstratie in Amsterdam 6 juni 2002

kondigingen!

Geen uitlevering aan een land dat martelt!
Onmiddellijke vrijlating van Juanra!

Wil je op de hoogte gehouden worden meld je dan aan op onze mailinglist via de website www.freejuanra.org

Sinds Juanra's arrestatie in januari 2001 is er veel, en vaak tegenstrijdige informatie over zijn zaak naar voren gekomen. Om mensen een indruk te geven hoe het OM en de Nederlandse rechtbank met dit soort gevoelige zaken omgaan een samenvatting:

27 december 2001:

De Nederlandse politie krijgt van de Inlichtingendienst in Madrid een verzoek tot observatie van Juanra. Juanra zou in Nederland bezig zijn met het opzetten van een infrastructuur voor ETA-leden. Aan het onderzoek naar dit zware delict wordt direct prioriteit gegeven. Een Nederlands observatieteam volgt twee vrienden van Juanra die samen met Juanra's zoon op bezoek komen. Juanra wordt gelokaliseerd, goed in de gaten gehouden en er is contact met Spanje hierover.

31 december. 2001:

Een Internationaal Aanhoudingsbevel voor Juanra komt in Nederland aan. Het is afkomstig van de Centrale Rechtbank van instructie no5 in Madrid. Het behelst onderzoek naar medewerkers en leden van het GORBEA commando van de ETA. Spanje heeft het over een verklaring van García Jodrá die verklaard heeft dat Juanra twee keer via iemand anders inlichtingen verschaft heeft over extreem rechtse doelwitten, en aanvankelijk akkoord zou zijn gegaan contactpersoon voor de ETA te zijn maar daar later van af zag. Verder heeft de Spaanse politie bij een inval in een door de ETA gehuurde woning in Barcelona de voornaam, achternaam en adres van de oprichter van de extreemrechtse organisatie CEDADE, en nog wat 'niet nader genoemde' informatie over dezelfde extreemrechtse kringen gevonden. Van het opzetten van een infrastructuur in Nederland voor ETA-leden is plotseling geen sprake meer. De aanklacht tegen Juanra is nu samenwerking met een gewapende bende.

16 januari 2002:

Juanra wordt door een arrestatie-eenheid gearresteerd in een winkel aan de Nieuwezijdsvoorburgwal in Amsterdam. Juanra verklaart te weten waarom hij is opgepakt maar besluit verder niets te verklaren.

17 januari 2002 2:30u:

Een arrestatieteam doet een inval op het logeeraadres van Juanra in het pand Vrankrijk in Amsterdam en neemt wat papieren en een telefoon in beslag. Juanra wordt overgebracht naar de Extra Beveiligde Inrichting in Vught en in isolatie geplaatst.

5 februari 2002:

Het verzoek tot uitlevering van Juanra aan Spanje komt binnen. Dit uitleveringsverzoek is afkomstig van de Spaanse onderzoeksrechter Baltazar Garzon. Het verzoek is vrijwel woordelijk gelijk aan het aanhoudingsverzoek. Echter met een belangrijk verschil: opeens, zonder ook maar een nieuw feit aan te dragen, is de beschuldiging veranderd van collaboratie naar "behoren tot de organisatie ETA en samenzwering voor het plegen van moord". In slechts twee weken, zonder dat er ook maar een letter aan de eerdere tekst veranderd is, kan de beschuldiging

blijkbaar enorm opgekrikt worden. Een sterk staaltje inflatie, blijkbaar met als gedachte "als de beschuldiging maar ernstig genoeg is, zal hij wel serieus genomen worden".

De letterlijke tekst van de "feiten" luidt als volgt: "Juan Ramón Rodríguez Fernández maakte deel uit van het door hen zelf genaamde 'GORBEA commando' van de terroristische organisatie ETA, welke tegen het leven, integriteit en eigendommen van personen aanslagen pleegde in de provincies Barcelona en Gerona tussen de maanden mei en juli 2001. Binnen genoemde terroristische groepering verschaftte hij, via M.B.B., eveneens lid van de groepering, informatie over doelen van de terroristische organisatie. In concreto verschaftte hij gegevens over de stichter van de organisatie CEDADE om een aanslag tegen zijn leven te plegen. De door Juan Ramón Rodríguez Fernández verschaftte en gecontroleerde gegevens werden op schrift gevonden in de woning die door leden van het commando gebruikt werd in Barcelona. Bovendien voerde Juanra werkzaamheden uit als contactpersoon met de directie van de terroristische organisatie ETA buiten Spanje."

De feiten in het uitleveringsverzoek worden niet verder onderbouwd. Het enige wat vermeld wordt, is dat de aantijging over de CEDADE berust op de verklaring van García Jodrá, die in Spanje in de gevangenis zit.

Uit de informatie die we zelf uit Spanje halen blijkt dat Jodrá ook verklaarde dat Juanra weigerde om contactpersoon voor de ETA te zijn. Deze opmerking wordt blijkbaar door Spanje niet zo serieus genomen als de rest van de verklaring. Garcia Jodrá legde de verklaring af tijdens de beruchte eerste 5 dagen van zijn arrestatie. In deze periode, ook wel „incomunicado“, genoemd worden politieke gevangenen in Spanje afgesneden van alle contact met de buitenwereld, inclusief arts en advocaat. Volgens Jodrá, en zijn arts, werd hij in deze periode gemarteld. Verder blijkt dat Jodrá zijn verklaring bij het eerste contact met een rechter en advocaat introk en een aanklacht indiende wegens marteling.

8 maart 2002:

Liane Ang, de Nederlandse Officier van Justitie in deze zaak, besluit via Eurojust vragen te stellen aan haar Spaanse collega Enrique Molina. De antwoorden roepen echter meer vragen op. Molina spreekt de informatie van Garzon tegen. Juanra zou niet tussen mei en juli 2001 actief zijn geweest voor het commando maar nu sinds begin 1997 lid zijn van de Gorbea cel met als taak het verzamelen van informatie over toekomstige doelwitten van ETA cellen. De GORBEA cel zou verantwoordelijk zijn voor diverse aanslagen met explosieven en het vermoorden van vier mensen. Verder heeft Juanra GEEN informatie geleverd over extreemrechtse groepen; „De doelen van GORBEA waren leden van PARTIDO POPULAR en PARTIDO SOCIALISTA. Ondanks dat

Juanra links had met krakersgroepen en hij daarom logischerwijs vanuit ideologische gronden geconfronteerd werd met extreemrechts, is er geen bewijs dat hij acties tegen hen ondernam.” Juanra heeft nu toch ook NIET als contact persoon gefunctioneerd met de ETA leiding in het buitenland: “Gezien de structuur van ETA is het onmogelijk dat Juanra als contactpersoon met de directie van ETA buiten Spanje fungeerde.”

18 april 2002:

Molina antwoordt op verdere vragen van Liane Ang. Juanra had een hiërarchische verhouding met Garcia Jodrá, hij verzamelde gegevens over doelwitten van ETA met de intentie daar een aanslag op te plegen en die dateren vanaf halverwege de maand mei 2001, dus nu niet meer vanaf begin 1997.

Omdat Juanra geen informatie over extreemrechtse groepen heeft geleverd wordt CEDADE nu een ondernemersorganisatie

genoemd waarvan de voorzitter banden heeft met de Partido Popular. Om CEDADE een ondernemersorganisatie te noemen is wel een heel onschuldige typering van deze organisatie. De *Círculo Español de Amigos de Europa*, oftewel CEDADE, staat namelijk bekend als uitgever van een nationaal-socialistisch en revisionistisch tijdschrift en het organiseren van

Franco-herdenkingen. Ze neemt daarnaast naar Spanje gevluchte nationaal-socialisten onder haar hoede, zowel de generatie die vluchtte na de Tweede Wereldoorlog als latere generaties. De organisatie is via de Boekhandel Europa een centraal punt in een internationaal netwerk voor verspreiding en publicatie van nazi-propaganda en revisionistische literatuur. De banden die deze organisatie volgens het Spaanse OM zou hebben met de regerende Partido Popular verbazen dan ook velen.

Verder verklaart Spanje dat Juanra nu ook informatie uitgewerkt heeft over gemeentelijke vertegenwoordigers van de PARTIDO POPULAR in Catalonië en leden van groeperingen die contacten onderhouden met extreemrechts, maar dat deze informatie door het commando werd verworpen omdat zij “weinig consistent en van gering belang” was.

Juanra was volgens deze brief nu geen contactpersoon met de ETA-leiding in het buitenland meer, maar koerier tussen de operationele leden van het commando in Barcelona en Frankrijk. In de brief wordt ook duidelijk gemaakt dat het verzoek tot observatie van 27 december gebaseerd was op een leugen: “Gezien de structuur van ETA is het onmogelijk dat Juanra getracht heeft een ETA commando op te richten in het buitenland.” De eerder genoemde aanslagen van het commando zouden zijn

gepleegd tussen 21 september 2000 en 11 januari 2001 maar de door Juanra uitgewerkte gegevens zouden niet geresulteerd hebben in moord op enig persoon omdat het commando voordien werd opgerold. Verder schrijft Molina over de marteling van Jodrá het volgende: “Het is de gebruikelijke praktijk dat gevangen genomen leden van ETA klagen over marteling, dat staat in hun handboek. De consistentie van deze klachten is dusdanig dat die geen enkele kans maken. Ook de aanklacht van Garcia Jodrá viel daaronder, er is dus niemand als verdachte aange-merkt of veroordeeld voor deze valse beschuldigingen.” Dit laatste is aantoonbaar onjuist. Jodrá’s aanklacht is nog in behandeling. Ook weten we in het bezit te komen van de officiële aangifte van Jodrá’s marteling. Hij zou door de politie constant zijn geslagen. Ook probeerde men hem te laten stikken door een plastic zak over zijn hoofd te trekken.

Inmiddels hebben we de volledige verklaring en

inbeschuldigingstelling van Jodrá uit Spanje laten overkomen. Hierin wordt vastgesteld dat het Gorbea-commando pas in maart 2001 is opgericht. De eerder genoemde aanslagen blijken te zijn gepleegd tussen 21 september 2000 en 11 januari 2001 en dus niet door het GORBEA commando. Interessant is ook de nauwkeurige omschrijving van de taken van de leden van dit

Demonstratie bij de bajes in Vught 27 januari 2002

commando. Juanra wordt hier niet een keer in genoemd.

31 Mei 2002:

Molina antwoordt op verdere vragen van Liane Ang. Omdat nu wel erg onduidelijk is geworden waar Juanra van beschuldigd wordt, verklaart Molina dat “In ieder geval de verdenking tegen Juanra van kracht is zoals die wordt verwoord in het uitleveringsverzoek.” Al het later genoemde moet blijkbaar vergeten worden. Verder wordt nog eens gevraagd hoe men nu op die extreemrechtse groepen kwam als dat later ontkend wordt. Molina verklaart: “De ETA heeft duidelijke doelwitten, onder die doelwitten vallen de ultrarechtse groeperingen niet. Juanra had vanwege de radicale kringen waarin hij activiteiten ontwikkelde, gegevens betreffende personen die waren gelieerd aan extreemrechtse groeperingen. Hij stelde voor aan de verantwoordelijke persoon van het operationele commando om nadere gegevens te verzamelen omtrent de gewoontes van die personen en die nader te onderzoeken. Echter, de verantwoordelijke persoon van het commando verwierp zijn voorstel en die informatie werd niet verder uitgewerkt, terwijl de gegevens die door Juanra waren aangebracht terzijde werden gelegd, vanwege het geringe belang en de inconsistentie ervan.” Verder verklaart het Spaanse OM dat het hun niet ter

kennis is gekomen dat Juanra contactpersoon zou zijn voor de leiders van ETA in het buitenland zoals ze eerder verklaarde. Dit zou komen omdat het commando "GORBEA" werd ontmanteld en de leden ervan werden aangehouden.

Verder speculeert het Spaanse OM dat Juanra de persoon geweest kan zijn die door Jodrá was uitgekozen als geschikte persoon voor die taken vanwege zijn kennis van het autonome deelgebied Catalonië, en in concreto de provincie Gerona bij de grens met Frankrijk. Dit alles vanwege zijn artistieke bezigheden als zanger van de radicale band "GOLPE" waardoor hij heel gemakkelijk op en neer kon reizen tussen Spanje en Frankrijk zonder argwaan te wekken en hij zowel op nationaal als Europees niveau over verschillende contacten in muzikale en alternatieve kringen beschikte.

Nog steeds weigerde Spanje de aanklacht wegens marteling van Jodrá op te sturen, dit keer omdat die kwijt zou zijn. "Het is voor de centrale rechtbank van instructie niet mogelijk stukken te achterhalen van de aanklacht wegens marteling van Jodrá, aangezien het onderzoek ervan toekomt aan een van de 56 rechtbanken van instructie te Madrid." Op de vraag hoe het komt dat Juanra geen enkele keer voorkomt op de lijst van medewerkers van het commando die na de verklaring van Jodrá is vastgesteld, vermeldt hij dat slechts de mensen die er niet vandoor wisten te gaan op deze lijst voorkomen. Een twijfelachtige verklaring, omdat hier voor het eerst geïmpliceerd wordt dat M.M.B, die wel op deze lijst staat, inmiddels vastzit in Spanje terwijl ze volgens de website van de Spaanse politie nog steeds gezocht wordt.

25 juni 2002:

Tijdens het uitleveringsproces kwam de president van de rechtbank Blekxtoon niet veel verder dan het samenvatten van de correspondentie zoals die in de maanden daaraan voorafgaand tussen Spanje en Nederland was verlopen. Na meerdere malen benadrukt te hebben dat hij de informatie uit Spanje confuus en weinig verhelderend vond, kondigde hij aan dat hij de zitting weer zou verdagen naar 17 augustus. Dit omdat hij gezien de weinig eenduidige berichtgeving vanuit Spanje, de papieren wilde zien die de Spaanse politie in de ETA-woning in Barcelona zou hebben aangetroffen en die toegeschreven worden aan Juanra. Tevens wenst hij definitief uitsluitel over de status van de aanklacht die García Jodrá indiende tegen de Spaanse Guardia Civil. De Spaanse autoriteiten krijgen van Blekxtoon een uiterste termijn, voorwelke de gevraagde informatie overhandigd dient te zijn. Zo niet, of als de informatie te mager is, dan zal de rechtbank het uitleveringsverzoek niet ontvankelijk verklaren.

26 juni 2002:

Juanra komt op borgtocht vrij na het betalen van 20.000 euro en het inleveren van zijn Spaanse nationale identiteitskaart en zijn rijbewijs.

9 augustus 2002:

De reactie op vragen van Blekxtoon komt binnen. Opvallend is dat deze beantwoord worden door Garzon zelf en niet langer door Molina. Net als Molina meldt hij dat de enige beschikkingen die in aanmerking genomen dienen te worden het bevel tot arrestatie van 31-12-2001 en het verzoek tot uitlevering van 17-1-2002 zijn. Alle correspondentie die tussendoor heeft plaatsgevonden dient niet meegenomen te worden in het beslissingsproces. Garzon laat weten niet gecharmeerd te zijn van de Nederlandse bemoeienis en verzekert de rechter dat de aanklachten tegen Juanra in Spanje zorgvuldig overwogen zullen worden. GARZON: "Met alle respect naar het verzoevende gerechtshof toe, is de helderheid van de feiten duidelijk en volgens de beschrijving worden zij gekenmerkt als delict van medewerking aan een terroristische organisatie." Verder stuurt hij nog een flink pak docu-

menten mee waaronder een tekst waarop de vingerafdrukken van zowel Juanra als die van Jodrá zouden staan. Op het A4'tje staan 2 biografieën, een van Jorge Morta - de oprichter van CEDADE - en een van Jordi Morillas, een actieve militante nazi. Opvallend is dat de vingerafdrukken op het papier zijn ontdekt op 1 juli 2002, dus

Demonstratie bij de bajes in Vught 3 maart 2002

pas nadat Juanra op borgtocht in Nederland is vrijgelaten. Kennelijk is men in Spanje pas na zijn vrijlating, flink haar best gaan doen om overtuigend materiaal te vinden.

In het pakket zit verder nog een verklaring dat het gerechtelijk vooronderzoek naar de aanklacht wegens marteling van Jodrá gevonden is en nog in behandeling zou zijn. Dat Molina eerder verklaarde dat deze aanklacht niet in behandeling zou zijn genomen wordt hiermee ontkend. Verder in het pakket nog vier dagrapporten van de gevangenisartsen die verklaren dat Jodrá tijdens zijn 'incomunicado'-detentie in staat was een verklaring af te leggen, een medisch onderzoek weigerde en verklaarde dat hij niet was mishandeld. Verder een gedeelte van de verklaring van Jodrá: "...een jongen met de alias MARC die hem twee informatieverslagen verschaftte voor het plegen van aanslagen..." en een vonnis van 17 juli 2002 waarin o.a. Jodrá veroordeeld wordt voor een (ETA) moord in november 2000.

17 september 2002: Het proces

Iedereen was erg verbaasd dat rechter Blekxtoon, die de zaak tot nu toe zeer kritisch had bekeken, in verband met ziekte van de zaak was gehaald en was vervangen door mr. E.D. Bonga-Sigmond. Mevrouw Bonga-Sigmond reageerde woedend op de vraag van de verdediging of

een halve dag voorbereiding wel genoeg was voor zo'n gecompliceerde zaak. In ieder geval was het meteen duidelijk dat de sfeer in de rechtbank een totaal andere was dan die tijdens eerdere zittingen.

Juanra verklaart tijdens dit proces dat hij onschuldig is en dat hij het papier met zijn vingerafdrukken nog nooit gezien heeft en geen idee heeft hoe zijn afdrukken op dit papier terecht zijn gekomen. Verder doet hij een poging te raden hoe hij in dit alles betrokken is geraakt. "Aangezien in de verklaring van Jodrá steeds sprake is van iemand met de bijnaam Marc zou het kunnen dat de Guardia Civil tijdens Jodrá's verhoor hem een foto heeft voorgehouden waarop Jodrá Juanra herkende als de zanger van de band KOP." Verder verklaart hij een relatie te hebben gehad met M.M.B.

Het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door Liane Ang concludeert uit alle informatie dat uitlevering toelaatbaar is omdat volgens haar:

- * in het laatste ontvangen bericht uit Spanje wordt verwezen slechts te kijken naar het uitleveringsverzoek en arrestatiebevel. Het zou dan zeer duidelijk zijn waarvoor Juanra wordt gezocht. Namelijk het in de periode vanaf mei 2001 tot en met 24 augustus 2001 in de provincies Barcelona en Gerona verschaffen van inlichtingen over doelwitten van de terroristische organisatie (commando Gorbea) en het verrichten van werkzaamheden als contactpersoon met de terroristische organisatie ETA.
- * een inhoudelijk oordeel over het bewijs en vermoeden van schuld in de procedure van uitlevering niet thuis hoort.
- * aan de onnauwkeurigheden van het Spaanse OM in het kader van de uitlevering geen consequenties verbonden horen te worden.
- * een onschuldverweer niet mogelijk is omdat strafbare feiten die op afstand en over langere periode gepleegd worden zich niet lenen voor een dergelijk verweer.
- * het verweer dat Jodrá zou zijn gemarteld en daarmee het bewijs tegen Juanra onrechtmatig verkregen zou zijn niet thuis hoort bij de uitleveringsrechter. Verweren met betrekking tot de rechtmatigheid van bewijs horen thuis bij de rechterlijke autoriteiten van het verzoekende land.
- * het niet aannemelijk is gemaakt dat Jodrá is gemarteld.
- * verklaringen van Amnesty International en de Verenigde Naties (die door de verdediging naar voren geschoven werden) een signalerende rol hebben maar niet bepalend zijn voor de beoordeling van de politie en justitie in Spanje. Deze beoordeling hoort plaats te vinden bij de Minister.
- * de minister hierover niet geadviseerd hoeft te worden omdat in het arrestatiebevel staat dat de voorlopige hechtenis wordt bepaald "met onbeperkt contact met de buitenwereld" en dat van een 'incomunicado' detentie, waarin volgens de rapporten het vaakst martelingen plaats blijken te vinden, dus geen sprake kan zijn.

Verder vordert Ang dat Juanra weer in detentie genomen wordt.

De rechtbank beslist echter dat Juanra tot aan de uitspraak van de minister in vrijheid mag blijven.

25 september 2002:

Het OM spant een kort geding aan tegen de borgstelling van Juanra en vordert dat Juanra weer in detentie genomen wordt.

1 oktober 2002:

Uitspraak van de rechtbank met als voorzitter mr. E.D. Bonga-Sigmond

Volgens de rechtbank is de aanklacht zeer duidelijk: "Deelname aan het Gorbea commando van de ETA dat is opgericht in de maanden maart tot juni 2001 en in december 2001 werd ontmanteld. Juanra verschaftte via een ander lid van de ETA, M.B.B., welke in deze zaak gevangen zit, informatie over mogelijke doelwitten waarop de ETA aanslagen kan plegen. Juanra verschaftte informatie waarmee later de voorzitter van de rechtse organisatie CEDADE vermoord werd en voerde werkzaamheden uit als contactpersoon met de ETA."

Verder concludeert ze dat:

- * Er nooit een aanslag tegen de voorzitter van CEDADE heeft plaatsgevonden.
- * De beschuldiging van het zijn van contactpersoon wordt afgewezen omdat het Spaanse OM zichzelf tegenspreekt.
- * Er sprake is van een vergelijkbare strafbaarheid in Nederland namelijk: medeplichtigheid aan voorbereiding van het medeplegen van moord.
- * Het verweer dat Jodrá zou zijn gemarteld en daarmee het bewijs tegen Juanra onrechtmatig verkregen zou zijn wordt verworpen omdat het interstatelijk vertrouwensbeginsel eist dat dit soort klachten door het verzoekende land behandeld moeten worden.
- * Juanra niet duidelijk heeft aan kunnen tonen dat hij onschuldig is.
- * Het verweer dat een mogelijke schending van art 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsmede art 3 van het antifolterverdrag een uitlevering in de weg staan wordt verworpen omdat dit niet de taak is van de uitleveringsrechter maar van de minister.

De rechtbank maakt vervolgens nog de luchtige inschatting dat Juanra niet gemarteld zal worden omdat uit de stukken blijkt dat dit vaak plaats vind in de eerste vijf dagen isolatie en dat in het arrestatiebevel staat dat de voorlopige hechtenis wordt bepaald "met onbeperkt contact met de buitenwereld." Desondanks wordt de minister van justitie geadviseerd aan Spanje garanties te

vragen dat Juanra niet in (incomunicado) isolatiedetentie geplaatst wordt.

Waar in het begin van het proces nog sprake was van een kritische houding ten opzichte van de informatie uit Spanje en de mensenrechtensituatie aldaar, heeft dit nu plaats gemaakt voor het afschuiven van verantwoordelijkheden en het verstoppertje achter de Europese regeltjes. Er is duidelijk gekozen om de beperkte ruimte die een Nederlandse uitleveringsrechter in Europa nog heeft niet te gebruiken. Geen enkel van de hierboven genoemde tegenstrijdigheden kunnen nu nog in het inmiddels ingestelde cassatieberoep aan bod komen. Het Europese uitleveringsrecht zit inmiddels zo dichtgetimmerd dat dit ontwijkend gedrag volledig gelegitimeerd is. Er staan blijkbaar belangrijkere dingen op het spel.

23 Oktober 2002:

Hoger beroep van het OM tegen Juanra's borgtocht. Juanra verliest en zit sindsdien in de gevangenis in Vught.

5 November 2002:

In een beroep tegen Juanra's detentie bieden Juanra's supporters de rechtbank een verhoging van de borg aan van 43.500 euro. Het verzoek wordt afgewezen omdat zijn eventuele vlucht de verhouding tussen Nederland en Spanje zou schaden.

4 Februari 2003:

Uitspraak in Juanra's cassatieberoep zou vandaag zijn maar blijkt uitgesteld tot begin maart daarna is het aan de minister van justitie om al dan niet het advies van de rechtbank over te nemen.

Marteling in Spanje

“Met de goedkeuring van de Spaanse Audiencia Nacional, onder de bescherming van de autoriteiten, het negeren of zelfs legitimeren door de media en het stilzwijgen van de meerderheid van de politici, doen de beulen hun werk.”

In Spanje is een anti-terreur wet met vergaande bevoegdheden van kracht. Die maakt het mogelijk verdachten te arresteren en direct te isoleren van de buitenwereld, in eerste instantie voor drie dagen maar met een optie tot vijf. In deze zogenaamde “incomunicado” periode, dus voor het eerste contact met een rechter, heeft de verdachte vrijwel geen rechten. Zo heeft hij niet de kans te spreken met een advocaat van zijn keuze. Een advocaat die hem wordt toegewezen kan evenmin met zijn cliënt overleggen voordat deze een verklaring aflegt en de advocaat is verplicht om tijdens het afnemen van de verklaring te zwijgen. Ook contact met familie of een (vertrouwens)arts is verboden.

Wat opvalt is dat bijna alle verdachten in die drie of vijf dagen een (zelfbelastende) verklaring af leggen, volgens diverse mensenrechten-organisaties vaak onder marteling. Veel verdachten trekken hun verklaring weer in, wanneer ze na deze dagen voor de rechter-commissaris verschijnen en dienen een aanklacht wegens marteling in. Het Nationaal Gerechtshof, de rechtbank in Madrid die belast is met strafzaken betreffende zware criminaliteit en terrorisme, geeft zelf de opdracht tot incomunicado detentie, en beslist vervolgens ook zelf om de aangiften van marteling ongeldig te verklaren. Soms gaat het mis en komt het verhaal naar buiten zoals onlangs bij Iratxe Sorozabal en Unai Romano (zie bijlagen). Maar zelden worden agenten veroordeeld voor marteling of mishandeling. Agenten die veroordeeld worden blijven vaak gewoon in functie of worden zelfs gepromoveerd. In januari 2001 kregen 14 voor marteling veroordeelde agenten de straf zelfs kwijtgescholden door de overheid.

Een van de bronnen voor dit beknopte overzicht is het jaarrapport van *Torturaren Aurkako Taldea* (TAT), een Baskisch collectief tegen marteling. In dat jaarrapport vonden we een balans over het jaar 2001 met getuigenissen van een honderdtal slachtoffers van marteling.

In het jaarrapport worden 100 zaken van marteling gedocumenteerd: slaan (met boeken, kranten, stokken en de kolf van een pistool), elektroden, verstikkings-technieken (plastic zak over het hoofd) en technieken van lichamelijke uitputting, in combinatie met psychologische marteling: manipulatie van het bewustzijn, inperking of opschorting van de meest elementaire behoeften zoals slaap, toilet en voedsel, bedreigingen, vernederingen, beledigingen, lange en voortdurende verhoren, het door-maken van schijnexecuties of schijnmartelingen, het

blootstellen van de gevangene aan de schreeuwen van andere gedetineerden die onder martelingen lijden... In het jaarrapport springt met name de rol van de Guardia Civil in het oog als het meest gewelddadige en vernederende veiligheidscorps.

Het rapport gaat uitgebreid in op de straffeloosheid die de folteraars in Spanje genieten en de instemming van het Nationaal Gerechtshof; er wordt gesproken over de bescherming en kwijtschelding van straf voor overheidsdienaren die over de schreef zijn gegaan. Tevens beschrijft het rapport het verzwijgen en legitimeren van deze praktijken door de massamedia, en het stilzwijgen van de meeste politici over deze kwestie. Daarnaast zijn er nog de omstandigheden waaronder de arrestanten vastzitten gedurende de eerste dagen van hun hechtenis, die marteling mogelijk maken.

Na het bestuderen van de rapporten trekken wij de conclusie dat Spanje niet de intentie heeft om serieus iets aan het martelen te doen. Te veel organen van het staatsapparaat zijn er daadwerkelijk bij betrokken en doen er hun voordeel mee. Erger nog, het martelen lijkt zich uit te breiden: de slachtoffers worden steeds jonger, en richten zich ook steeds meer op andere groepen zoals immigranten. De Spaanse staat onder leiding van Aznar lijkt werkelijk geen enkel middel meer te schuwen om kritiek en oppositie in de kiem te smoren.

Internationale organisaties en NGO's hebben bij diverse gelegenheden klachten ingediend en hun verontrusting getoond vanwege het voortduren van martelpraktijken in Spanje. We hebben er een aantal op een rijtje gezet:

Amnesty International

<http://www.amnesty.org> of <http://www.edai.org>
- *Annual report 2002*. Daarin wordt verslag gedaan van martelzaken in het afgelopen jaar in de Spaanse staat en van overmatig gewelddadig optreden van de veiligheidscorpsen tijdens demonstraties.
- *Spain : Government must act against torture and ill-treatment*. Daarin wordt van de Spaanse staat geëist dat ze een eind maakt aan de mishandeling van door veiligheidskrachten opgepakte immigranten, dat ze een eind maakt aan de periode van isolatiehechtenis die mogelijk wordt gemaakt door de anti-terrorisme wetgeving en dat ze een onderzoek instelt naar de klachten die wegens marteling in zijn gediend.
- *Spain : Rewards for tortures must not be tolerated*. Veroordeelt de gratie en strafkwijtschelding die de Spaanse staat verleent aan folteraars en zodoende een klimaat van straffeloosheid creëert.
- *Spain : Crisis of identity. Race-related torture and ill-treatment by State Agents*. Veroordeelt de marteling en het seksueel misbruik tegen immigranten gepleegd door agenten van de Guardia Civil. Gaat vergezeld van getuigenissen.

Mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties

<http://www.unhchr.ch>

- Jaarverslag van de zaakgelastigde voor martelzaken, de Nederlander Theo van Boven. Er worden voor wat betreft de Spaanse staat 198 gevallen van marteling gerapporteerd en bevestigt het systematisch gebruik van marteling door de Spaanse staat. Tevens zijn opgenomen getuigenissen uit het jaar 2000, waarin sprake is van slagen, bedreigingen en veranderingen.

- Conclusies van de 29e zitting van het Comité Tegen de Folter, dat plaatsvond op 22 november 2002. Daarin wordt aangedrongen bij de Spaanse staat op het nemen van voorzorgsmaatregelen bij de gevallen van isolatiehechtenis, op het op film vastleggen van de verhoren opdat die een hoger waarheidsgehalte hebben ten overstaan van de rechtbank en het scheppen van de mogelijkheid voor een gedetineerde om een vertrouwensarts te kunnen consulteren.

Er bestaan nog vele andere organisaties die hun eigen jaarverslagen uitbrengen die de hiervoor geschetste gevallen onderschrijven en vermelden. Hieronder volgt een lijstje van internetadressen waar men artikelen van groot belang tot dit thema kan aantreffen:

TAT - TORTURE in Basque Country REPORT 2001

http://www.gara.net/dokumentoak/artxiboak/informe_tortura_2001_eng.pdf

Europese Commissie voor de Preventie van Marteling: <http://www.hudoc.cpt.coe.int>

Mondiale Organisatie tegen het Martelen:

<http://www.omct.org>

Basque red net: <http://www.basque-red.net/eng/guesueng/guesueng.htm>

Op deze pagina is veel informatie te vinden over de vuile oorlog die de Spaanse staat voert in het Baskische conflict.

Baskische dagblad 'Gara': <http://www.gara.net>

In dit dagblad is veel informatie te vinden die de Spaanse staat liever niet gepubliceerd ziet.

Optreden van de band KOP voor de bajes in Vught 3 maart 2002

Hoe stoppen we folter?

Verschillende internationale organisaties en instellingen attenderen op de schendingen van mensenrechten in Spanje tijdens de *incomunicado*-detentie (1). Zij wijzen op de problematiek rondom martelingen en mishandelingen in de Spaanse staat en de straffeloosheid die de beulen genieten. Het aan de kaak stellen van deze praktijken herhaalt zich in hun rapporten en resoluties.

Samen hebben zij in december 2002 concrete maatregelen voorgesteld en aanbevelingen gedaan om uiteindelijk tot een definitieve uitbanning van marteling te komen. Vooropgesteld is dat er duidelijke politieke bereidheid moet komen van de kant van de Spaanse autoriteiten.

In dit artikel laten wij de belangrijkste aanbevelingen van internationale organisaties de revue passeren die de punten van TAT (2) ondersteunen. Hierbij pretenderen wij niet volledig, noch definitief te zijn.

Basispunten van het initiatief om folteringen uit te bannen

1. Afschaffing van *incomunicado*-hechtenis

TAT – Eist “opheffing van Artikel 520 bis van het Wetboek van Strafvordering. Dit artikel maakt het mogelijk om verdachten van lidmaatschap of ondersteuning van terroristische organisaties of gewapende bendes maximaal 5 dagen in afzonderingshechtenis te zetten, voordat ze voorgeleid worden aan de rechtercommissaris.”

De **Speciale Rapporteur van de VN voor de kwestie marteling** (E/CN.4/1995/34, par.926) haalt de Beginselen 15 en 18 aan van het ‘Conjunto de Principios para la Protección de todas las Personas sometidas a cualquier forma de Detención o Prisión’ (het stelsel van beginselen voor de bescherming van alle personen die aangehouden zijn of gevangenen zitten). Deze geven aan dat men zelfs onder “buitengewone omstandigheden”, “de gevangene of arrestant niet langer dan een paar dagen het contact met de buitenwereld mag onthouden. En dan met name het contact met de familie of advocaat.

De rapporteur stelt aan de kaak dat “de meeste martelingen tijdens de ‘incomunicado’ periode van de hechtenis plaatsvinden. Deze vorm van hechtenis zou illegaal verklaard moeten worden en de personen die ‘incomunicado’ vastzitten, zouden onmiddellijk vrijgelaten moeten worden”.

Het Europees Comité voor de Preventie van Marteling

doet, op grond van haar regelmatige bezoeken, aanbevelingen aan de Spaanse staat. Het Comité raadt aan, om “de termijn die een persoon in bewaring bij de

politie of de Guardia Civil mag doorbrengen [voorafgaand aan de voorgeleiding aan de rechter commissaris], en waarin conform art. 520, lid 2 van het Wetboek van Strafvordering, het contact met de buitenwereld mag worden geweigerd, wezenlijk verkort dient te worden”.

Het **Comité Tegen Marteling van de VN** (A/48/44, par. 430-458) herhaalt “haar bezorgdheid met betrekking tot het nut van het op grote schaal toepassen de normen van het strafprocesrecht met betrekking tot het regime van eenzame opsluiting [...]”.

Het Comité (A/53/44, par. 119-136) veroordeelt dat in de Spaanse staat “de wijdverbreide hechtenis onder eenzaam opsluitingsregime, waarbij de arrestant niet kan rekenen op de hulp van een advocaat van eigen keuze, de martelpraktijken lijkt te vergemakkelijken. Het grootste deel van de aanklachten in kwestie verwijst naar martelingen die binnen deze hechtenisperiode uitgevoerd worden.”

Er wordt benadrukt (CAT/C/Sr.311) dat “het Comité bezorgd is over de hechtenis in eenzame opsluiting in handen van de politie en dringt er bij de Spaanse regering op aan haar wetgeving op dit vlak te heroverwegen”.

---

1 - Incomunicado-hechtenis - Gevangenschap waarbij de gedetineerde alle contact met de buitenwereld (inclusief advocaat, arts en familieleden) wordt onthouden. Dergelijke detentie is in strijd met het VN Verdrag (BuPo), waarin het recht op communicatie met een advocaat naar keuze is vastgelegd. *Incomunicado*- hechtenis is opgenomen in de anti-terrorisme wetgeving in Spanje. Een tijdspanne van in eerste instantie 72 uur, met de mogelijkheid van verlenging met nog eens 48 uur, waarbinnen een arrestant vastgehouden kan worden, voordat hij of zij wordt voorgeleid aan de rechtercommissaris.

2 - TAT - Torturaren Aurkako Taldea, Baskische antifolter organisatie

Het stelt eveneens: (CAT/C/17/bijl.10), “Het bleek dat de veiligheidsorganen systematisch toestemming vragen voor eenzame opsluiting van arrestanten, die verdacht worden van politieke misdrijven en terroristische daden, en dat de rechters systematisch deze verzoeken inwilligen. Onder deze omstandigheden verliezen zowel ‘Habeas Corpus’⁽³⁾ als ook juridische controle hun effectiviteit”.

Tot slot raadt zij aan (A/53/44, par. 119-136) “de omstandigheden af te schaffen die toelaten dat de hechtenis in eenzame opsluiting verlengd kan worden”.

Het Comité voor de Mensenrechten van de VN (CCPR/C/79/Bijl..61) uit zijn zorgen “over de voortdurende instandhouding van een speciale wetgeving die het mogelijk maakt dat personen, die ervan verdacht worden lid te zijn van gewapende groepen, danwel ermee samen te werken, tot vijf dagen in afzondering gevangen gehouden kunnen worden”.

Het Comité adviseert de afschaffing van wetten die voorschrijven dat personen beschuldigd van terroristische acties, of verdachten van samenwerking met deze, geen eigen advocaat mogen aanwijzen”.

In de commentaren van **Amnesty International** over het vierde periodieke rapport van de Spaanse regering aan het Comité van Mensenrechten staat dat “in politieke gevallen, meestal personen die verdacht worden van lidmaatschap van gewapende of terroristische groepen, de wet het toestaat de arrestant 72 uur vast te houden voordat hij of zij voor een rechter wordt voorgeleid. Dit kan door een gerechtelijk besluit met nog een keer 48 uur verlengd worden. De arrestanten zijn normaal gesproken op gerechtelijk bevel in eenzame opsluiting en iedere vorm van contact met hun familie of derde personen wordt geweigerd. De juridische ondersteuning voor arrestanten in deze situatie is ernstig beperkt en de arrestanten mogen geen advocaat van eigen keuze aanwijzen maar krijgen een piketadvocaat toegewezen”. Amnesty International denkt dat “het systematische gebruik van hechtenis in eenzame opsluiting onder deze speciale wetgeving het plaatsvinden van marteling en mishandeling vergemakkelijkt. Het is zeker dat in de meeste gevallen aangifte wordt gedaan van zware mishandelingen door personen in eenzame opsluiting”.

Gezien de mogelijkheid om de tijd van eenzame opsluiting met 48 uur te verlengen en het feit dat het verzoek voor de verlenging en de toestemming door de rechter allebei “gemotiveerd” moeten zijn, kaart Amnesty International aan dat “uit een oppervlakkige analyse van de verzoeken

tot verlenging van [de ‘gewone’] hechtenis en hechtenis in eenzame opsluiting blijkt dat ze alleen maar summiere informatie over de datum van de arrestatie, namen, adressen en burgerlijke staat bevatten. De verlenging van de periode in eenzame opsluiting wordt alleen maar “gemotiveerd” door een zin als “... wordt noodzakelijk geacht voor de complete opheldering van de misdrijven waarbij de arrestant/persoon in eenzame opsluiting betrokken zou kunnen zijn”. Dit betekent dat de toewijzing van de verlenging van de detentie in eenzame opsluiting automatisch gaat en wijst op het falen van de juridische

controle. Als gevolg hiervan is de waarde van de gerechtelijke toestemming als waarborg zeer gering”.

2. Recht op contact met de buitenwereld

TAT – Eist “opheffing van Artikel 527 van het Wetboek van Strafvordering, omdat dit artikel de rechten van de

verdachten beperkt. “We eisen dan ook dat het recht van familieleden van verdachten om altijd de plaats van hechtenis te kennen wordt heringevoerd. We menen dat het noodzakelijk is dat bij alle politionele en gerechtelijke verhoren de verdachte bijgestaan kan worden door een advocaat naar keuze. Elke verdachte moet bovendien het recht hebben om een afzonderlijk gesprek te hebben met zijn advocaat vóór de voorgeleiding bij de rechtercommissaris.”

Het **Europees Comité voor de Preventie van Marteling** eist in zijn rapporten dat “er vanaf het eerste moment van de hechtenis aan de persoon in bewaring bij de politie of de Guardia Civil het recht wordt toegekend op een gesprek onder vier ogen met een advocaat”.

Het **Comité Tegen Marteling** (A/48/44, par. 430-458) “herhaalde de zorgen die het geuit heeft met betrekking tot de wenselijkheid van de algemene toepassing van de normen van het strafprocesrecht betreffende [...] het recht op het aanwijzen van een advocaat van eigen keuze”.

---

3 - Habeas Corpus - Een bepaling die in 1679 werd vastgelegd als een procedure voor controle op onwettige gevangenschap. Zij houdt in dat gevangenschap moet worden erkend en een gevangene moet worden voorgeleid bij een rechter. Internationaal is het recht vastgelegd in o.m. het VN Verdrag (BuPo) ‘Habeas corpus’ is een niet-opschortbaar recht en kan dus ook in een noodtoestand niet worden opgeheven. Zo kunnen praktijken van *incomunicado-detentie*, *verdwijningen* enz. beter worden bestreden.

Demonstratie voor Juanra en andere politieke gevangenen in Barcelona 1 juni 2002

In het rapport A/53/44 (par. 119-136) kaart het Comité aan dat “de veelvoorkomende hechtenis in eenzame opsluiting, waarbij de arrestant niet kan rekenen op een advocaat van eigen keuze, de praktijk van marteling lijkt te vergemakkelijken” en adviseert “de afschaffing van de restricties met betrekking tot het recht van de arrestanten om zelf een advocaat te kiezen, te overwegen”.

Het **Comité voor Mensenrechten** (CCPR/C/79/bijl.61) uit zijn bezorgheid “over de constante handhaving van de speciale wetgeving waaronder de verdachten van het toebehoren aan gewapende groepen of samenwerking met hen, [...] niet het recht hebben om hun eigen advocaat benoemen”.

Amnesty International kaart de beperking van de rechtsbijstand aan, die “de rechten van de arrestanten, gegarandeerd in Artikel 14,3,c van de Internationale Conventie van Civiele en Politieke Rechten, schendt om over de tijd en de geschikte faciliteiten voor de voorbereiding van de verdediging te beschikken en, in Artikel 14,3,d, om met de advocaat van eigen keuze te overleggen over de rechtsbijstand”.

In de commentaren van Amnesty International over het vierde periodieke rapport van de Spaanse regering aan het Comité van Mensenrechten wordt gesteld dat “het rapport van de Spaanse regering verklaart dat in bepaalde gevallen die onder deze (anti-terroristische) wetgeving vallen een piketadvocaat toegewezen zal worden. De advocaat kan zijn cliënt niet onder vier ogen spreken over de werkwijze die de advocaat denkt te gaan volgen. Echter het laat achterwege twee net zo belangrijke punten te vermelden, namelijk: de advocaat kan evenmin met zijn cliënt overleggen voordat deze een verklaring aflegt en de advocaat is verplicht om tijdens het afnemen van de verklaring te zwijgen”.

3. Controle door onafhankelijke deskundigen

TAT – “Teneinde gedurende de hechtenis onweerlegbaar de fysieke en mentale integriteit van elke verdachte te verzekeren, menen wij dat de mogelijkheid moet worden geboden om de verdachte door één of meerdere zelfgekozen medische deskundigen te laten onderzoeken om de fysieke en psychische toestand van de verdachte vast te stellen.”

Het **Europees Comité voor de Preventie van Marteling** adviseert dat “een persoon gearresteerd door de politie vanwege een misdrijf omschreven in Artikel 520-bis van het [Spaanse] Wetboek van Strafvordering door een forensische arts onderzocht zou moeten worden aan het begin en aan het einde van de hechtenis in elk van verschillende plaatsen waar hij of zij heeft vastgezeten”. Het adviseert eveneens dat “de arrestant die bij de politie in eenzame opsluiting zit, door een arts onderzocht wordt. In het geval de arrestant dit wenst, kan hij of zij ook nog een arts uit een van tevoren samengestelde lijst van de betreffende beroepsgroep kiezen”.

Bezetting van het Spaanse consulaat in Amsterdam 8 juni 2002

“Alle medische onderzoeken op arrestanten dienen uitgevoerd te worden zonder dat er agenten van politie of Guardia Civil bij aanwezig zijn. De resultaten van alle medische onderzoeken, plus de relevante verklaringen van de

gevangenen en de conclusies van de arts dienen officieel door de arts verzameld te worden in een verklaring waar de arrestant toegang toe heeft”.

Amnesty International kaart de “inadequate methodes van de medische rapporten over de fysieke en psychologische gesteldheid van de arrestanten” aan.

4. Gewentheid hoger beroep-mogelijkheid

TAT – Eist “het recht van de verdachten om te verschijnen voor gewone rechtbanken in plaats van voor het Spaans Hoogerechtshof dat geen rekening houdt met de voortdurende klachten inzake onmenselijke behandelingen, maar dat wel verklaringen aanvaardt die werden afgelegd onder foltering. Dit betekent dat de tijdelijke maatregelen in de Organieke Wet 4/1988 van 25 mei ter hervorming van de Strafrechtspleging worden afgeschaft en dat het basisprincipe van de territoriale bevoegdheid wordt erkend, met name dat een gewone rechter bevoegd is voor deze zaken.”

Het **Comité voor Mensenrechten** (CCPR/C/79/bijl.61) uit zijn zorgen “over de constante handhaving van een speciale wetgeving die het mogelijk maakt dat verdachten van het toebehoren aan gewapende groepen of de collaboratie met hen, [...] berecht worden door het Nationaal Gerechtshof zonder de mogelijkheid in hoger beroep te gaan”.

“Er wordt met klem op aangedrongen dat de staat de mogelijkheden schept om in hoger beroep te gaan bij fouten van het Nationaal Gerechtshof om aan de

voorgeschreven vereisten van paragraaf 5 uit artikel 14 van het Pact te voldoen”.

5. Vergewissen van fysieke en psychische integriteit

TAT – Eist “de feitelijke toepassing van de Habeas Corpus*, met name dat de rechter op elk moment de verantwoordelijkheid neemt voor de toestand waarin de verdachte zich bevindt. Afschaffing van de tweede paragraaf van Artikel 2 van de Organieke wet 6/1984 van de Habeas Corpus. Deze paragraaf laat de toepassing van de Habeas Corpus over aan de Centrale Onderzoeksrechter van het Hooggerechtshof, die de arrestatie en het in afzondering zetten van de verdachte heeft bevolen.”

Het Europees Comité voor de Preventie van Marteling

herinnert eraan dat “het wenselijk zou zijn als de rechters vaker het rechtsmiddel van artikel 520. bis paragraaf 3 van het Wetboek van Strafvordering zouden gebruiken. En met name dat ze op bezoek dienen te gaan bij personen die vastzitten voor misdrijven die in dit wetsartikel opgesomd worden”.

Folter toneel bij Amsterdamse rechtbank 17 september

In de commentaren van Amnesty International

over het vierde periodieke rapport van de Spaanse regering aan het Comité voor Mensenrechten wordt gewezen op “de macht van de rechters om zich persoonlijk of middels gedelegeerden te vergewissen van de situatie van gevangenen danwel Habeas Corpus op naam van de arrestant te behandelen”. Ze verzekeren dat “men rekening zou moeten houden met het feit dat de rechter zich niet persoonlijk vergewist van de situatie van de arrestanten voordat zij voorgeleid worden”. En “dat het bijna onmogelijk is dat een verzoek tot Habeas Corpus effectief wordt door de korte tijd waarin die tot stand komt”.

6. (On)toelaatbaarheid van de tijdens marteling verkregen verklaringen

TAT – Eist “de ongeldigheidsverklaring van de verhoren in politiebureaus in het geval er enig vermoeden is van het niet-respecteren van de integriteit van de verdachte. In diezelfde zin menen we dat de gerechtelijke onderzoeken die geopend worden als verdachten verklaren gefolterd te zijn, gebundeld moeten worden met de onderzoeken die de aanhouding en de beschuldiging van de verdachte zouden moeten rechtvaardigen.”

Het Europees Comité voor de Preventie van Marteling uit in de rapportages aan de Spaanse regering en gedurende zijn periodieke bezoeken zijn bezorgheid over de “werkwijze van de rechtercommissarissen en de magistraten wanneer ze geconfronteerd worden met zelfbelastende verklaringen van de aangeklaagden als resultaat van marteling en andere vormen van mishandeling”.

Het Comité Tegen Marteling (A/48/44, par. 430-458) stelt dat de Spaanse justitie “de toelaatbaarheid van de tijdens marteling verkregen verklaringen, niet helemaal lijkt te verwerpen”. (A/53/44, par. 119-136) “De rechters sluiten niettemin uit dat ze via marteling of met dwang verkregen verklaringen als bewijs gebruiken tegen diegene die verklaard heeft. Dit besluit is conform met de in artikel 15 van de Conventie gemaakte afspraken. Maar de rechters gebruiken dezelfde verklaringen als basis om medeverdachten te beschuldigen”.

Het Comité voor Mensenrechten (CCPR/C/79/bijl.61) geeft aan dat “het Comité verontrust is over het feit dat bewijzen die onder dwang zijn verkregen niet systematisch afgewezen worden door de rechtbanken”.

7. Snel en grondig onderzoek naar aanklachten wegens marteling

TAT – Eist “reëel en effectief onderzoek door de rechters en rechtbanken naar de aanklachten die worden ingediend wegens foltering. Een onmiddellijke reactie vanaf het moment waarop de aanklacht wordt ingediend: het bevel tot de noodzakelijke medische onderzoeken om de gegrondheid van de klachten te onderzoeken. Bovendien is het noodzakelijk dat de beschuldigde agenten gedurende het onderzoek van actieve dienst worden ontheven.”

Voor het Europese Comité voor de Preventie van Marteling is het “belangrijk dat de beschuldigingen van marteling en andere vormen van mishandelingen snel onderzocht worden door de daartoe bevoegde autoriteiten. Het doel hiervan is om de beveiligingsambtenaren die bij deze praktijken betrokken zijn geweest voor de rechter te dagen”.

In alle rapporten over hun regelmatige bezoeken vraagt het Comité naar “informatie over de manier waarop onderzoeken naar aanklachten wegens marteling en mishandeling uitgevoerd worden. Hierbij hoort ook informatie over concrete details over de waarborgen die de objectiviteit en de onafhankelijkheid van deze

onderzoeken verzekeren”.

Het **Comité Tegen Marteling** (A/48/44, par. 430-458) herhaalt zijn “bezorgdheid over de stijging van het aantal aanklachten wegens marteling en mishandelingen en over de vertragingen in de behandeling van deze aanklachten”.

In het rapport A/53/44 (par. 119-136) kaart het Comité aan dat “de informatie die het Comité heeft gekregen aanduidt dat de

juridische behandeling van de klachten over marteling, zowel in de periode van vooronderzoek als ook tijdens de rechtszaak, vaak uitlopen. Dit is in strijd met de tijd die artikel 13 van de Conventie voorschrijft. Het Comité kent gevallen waarbij de uitspraak tot

vijftien jaar na de gebeurtenissen plaats had”. Het adviseert dat “de autoriteiten de nodige maatregelen treffen om de misstand die tijdens het uitgebreide onderzoek is geconstateerd, met betrekking tot de klachten over marteling en mishandelingen, te corrigeren”. Het Comité verzoekt dat “de ambtenaren of officieren van justitie, die de verantwoordelijkheid van openbare aanklagers hebben als vertegenwoordigers van de Spaanse staat en de samenleving, via alle voorhanden zijnde procedures, bij vaststelling van marteling op een effectieve sanctie, met voorbeeldfunctie, aandringen zonder deze verantwoordelijkheid enkel aan de direct en persoonlijk betroffenen over te laten”. “Het Comité verzoekt de Spaanse autoriteiten om een procedure in werking te stellen waardoor alle gevallen van marteling of mishandelingen waarvan ze te weten komen onderzocht worden, ook al dienen de slachtoffers geen officiële aanklacht in”.

Het **Comité voor Mensenrechten** (CCPR/C/79/bijl.61) “adviseert de Spaanse staat om transparante en rechtvaardige procedures in te stellen voor de uitvoering van onafhankelijke onderzoeken met betrekking tot de aanklachten wegens mishandeling en marteling, die door de beveiligingsagenten zijn gepleegd. Verder spoort het aan om de ambtenaren die schuldig zijn verklaard wegens dergelijke activiteiten, te berechten en passend te straffen”.

Amnesty International kaart aan dat “de vergroting van de omvang van de verboden en de verlening van de straffen op zich niet genoeg zijn om de marteling en mishandeling significant te verminderen”.

8. Vastlegging op video van verhoren op politiebureaus

TAT – Eist dat “de politielokalen uitgerust worden met videocamera’s die – met inachtneming van de intieme ruimten van de verdachte – opnamen maken van het verloop van de aanhouding, van elke keer dat de verdachte de cel verlaat of betreedt, van de verhoren, etc. “

Demonstratie in Gent 8 juni 2002

Het **Europeese Comité voor de Preventie van Marteling** vraagt om “de uitgave van een gedragscode voor het uitvoeren van verhoren [...]. De Code zou erin moeten voorzien dat er systematisch opgenomen wordt op elk moment dat de arrestant verhoord wordt”. “De mogelijkheid om een elektronisch opnamesysteem met de passende garanties tijdens de verhoren te introduceren, zou onderzocht moeten worden”.

“Dat de mogelijkheid uitgezocht wordt om een simpel en gedetailleerd registratiesysteem van de verhoren te ontwikkelen, die alle aspecten van de hechtenis van de aangehouden persoon en alle handelingen eromheen omvat”.

De **Speciale Rapporteur van de VN voor de kwestie van martelen** (E/CN.4/1998/38) “adviseert dat de regering serieus de mogelijkheid bestudeert om een video-opnamesysteem bij de verhoren te introduceren”.

Amnesty International constateert de “praktijk dat agenten arrestanten een kap opzetten of het zicht verhinderen om herkenning te voorkomen”. “Er is sprake van een toename van het aantal verklaringen waarin de personen die een aanklacht indienen wegens mishandeling, niet in staat zijn om de agressoren te identificeren”.

Wegens dit feit wordt gevraagd om “de invoering van een systeem voor de opname van verhoren op video goed te bestuderen”.

9. Einde aan de straffeloosheid

TAT – Eist dat er “een einde komt aan de straffeloosheid van de ambtenaren die veroordeeld werden voor foltering. Momenteel worden deze ambtenaren niet alleen niet uit hun functie verwijderd, in een aantal gevallen werden ze bevorderd tot verantwoordelijke functies die hoger zijn dan degene die ze bekleedden tijdens het plegen de aangeklaagde feiten. Bovendien heeft de regering voorheen gratie verleend aan ambtenaren, door middel

van beslissingen van de Ministerraad. Dit alles zet de politiediensten aan tot het continueren van de folterpraktijken.”

Het **Comité Tegen Marteling** (A/48/44, par. 430-458) herhaalt haar bezorgheid “over de ogenschijnlijke straffeloosheid die verschillende folteraars genieten”.

Nog nadrukkelijker stelt het Comité in het document A/53/44 (par. 119-136) aan de kaak dat “uitgesproken vonnissen tegen ambtenaren beschuldigd van marteling, vaak straffen opleggen die geen effectieve tijd in de gevangenis inhouden. De vonnissen lijken toegeeflijkheid te laten zien, die de afschrikfunctie en de voorbeeldsfunctie van de straf nietig maakt, die nu juist de effectieve uitbanning van marteling tot gevolg zou moeten hebben”.

Amsterdamse standbeelden veranderen van functie 13 september 2002

Het **Comité voor Mensenrechten** (CCPR/C/79/bijl. 61) “maakt zich zorgen over vele rapporten die het heeft ontvangen over mishandeling en marteling van verdachten van terroristische acties door beveiligingspersoneel. In dit opzicht stelt het met ongerustheid vast dat de autoriteiten niet altijd systematisch onderzoek verrichten en dat, wanneer de leden van deze veiligheidsdiensten schuldig verklaard worden van zulke activiteiten en veroordeeld tot gevangenisstraffen, zij vaak kwijtschelding van straf krijgen, snel vrijgelaten worden of simpelweg de straf niet hoeven uit te zitten. Verder worden de daders van zulke handelingen zelden voor lange tijd het uitoefenen van hun werk verboden”.

Amnesty International kaart aan dat “zij al jaren met bezorgheid het geregeld voorkomen van kwijtschelding van straf voor politieagenten vaststelt, die waren veroordeeld voor zware misdrijven van marteling”. Na de juridische handelwijze bij aanklachten wegens martelingen te hebben onderzocht, vat zij deze omstandigheden als volgt samen: “het voortduren van het beleid van begenadiging en beloning, waarmee de veroordeelde agenten in feite straffeloosheid genieten”.

Chronologie van solidariteitsacties rond Juanra

In januari 2002, toen Juanra Rodríguez Fernández in Amsterdam opgepakt werd, heeft zich een steungroep rond zijn persoon gevormd. De steungroep bestaat zowel uit vrienden als uit mensen die hem vanuit politiek oogpunt steunen. De groep heeft als doel Juanra's uitlevering te voorkomen, hem financieel, logistiek, moreel en politiek te steunen. Ze wil de Nederlands regering onder druk zetten en eist dat er geen mensen aan een land uitgeleverd worden, waar politieke oppositie met grof geweld en repressie de kop ingedrukt wordt en fundamentele mensenrechten geschonden worden. De steungroep Free Juanra hanteert verschillende middelen om deze doelen te bereiken, waaronder:

- * De politieke situatie in Spanje belichten en over het zeer ondemocratische en repressieve systeem aldaar informeren door het organiseren van informatieavonden, het geven van interviews, en het schrijven van artikelen en pamfletten.
- * Informatie verstrekken over het verzet dat tegen deze praktijken plaatsvindt.
- * De gang rond Juanra's proces volgen en verslag daarover uit te brengen.
- * De medewerking van de Nederlandse politiek aan onderdrukking van oppositie aan klagen, zowel nationaal als internationaal.
- * Directe acties organiseren.

Hieronder een incomplete chronologie van evenementen en acties die tot nu toe plaats gevonden hebben in het kader van de campagne FREE JUANRA!

2001

26 januari: Manifestatie in Barcelona

In Barcelona vindt een manifestatie voor het Nederlandse Consulaat plaats.

27 januari: Lawaaidemo in Vught

Op zondagmiddag 27 januari betogen zo'n 100 mensen hun solidariteit met Juanra. Veel omstanders zijn geïnteresseerd en solidair. De stemming is uitstekend, en na wat onwennigheden gedraagt de royaal aanwezige politie zich redelijk. Na ruim een uur met potten, pannen, fluitjes en een geluidsinstallatie veel herrie en muziek te hebben voortgebracht, vertrekken de actievoerders weer.

30 januari: Manifestatie in Berlijn

Op 30 januari demonstrenen zo'n 70 mensen in Berlijn tegen de arrestatie van Juanra en de criminaliseringcampagne van de Spaanse staat tegen krakers in Barcelona.

1, 2 en 3 maart: Benefiet-weekeinde

1, 2 en 3 maart vind er een Benefiet-weekeinde plaats in Utrecht, Amsterdam en Vught met informatie en optredens. Het begint op vrijdag in Utrecht met de bands KOP en Silicon Head. Hoewel de opkomst niet bijzonder hoog is, word er wel met veel interesse geluisterd. De avond op zaterdag in Amsterdam met KOP, Seein' Red en Paragraaf 119 is een groot succes. Het is erg druk, ook tijdens het informatieve gedeelte waar Juanra's advocaat Victor Koppe ook een woordje doet. Als klap op de vuurpijl volgt er zondag een lawaaidemo/concert bij de bajes in Vught, ditmaal versterkt door de nodige decibellen van KOP. Ongeveer 100 mensen uit het hele land zijn hierbij aanwezig. Er zijn zelfs wat Vughtenaren op de aankondiging op teletekst afgekomen, maar die houden het bij de eerste akkoorden van KOP al snel voor gezien.

4 maart: Demonstratie bij Spaans consulaat in Amsterdam

Zo'n 40 mensen geven gehoor aan de oproep van de Anarchistische Groep Amsterdam en demonstreren met de muziek van een Samba band bij het Spaanse consulaat in Amsterdam.

13 april: Benefiet-concert in Salt - Girona

In het kader van de Campagne FREEJUANRA.ORG vind er een concert ter ondersteuning van Juanra plaats in Salt (nabij de Noord-Catalaanse stad Girona). Er zijn optredens van Dr. Calypso, Berri Txarrak, Habeas Corpus, Etsaiak, S.A. en Speereth/Kop. Doel van het concert is het vergaren van fondsen voor de campagne en ter aankondiging van de aanstaande manifestaties. Er komen zo'n 3000 mensen op af. Tijdens het concert worden spandoeken ter ondersteuning van de politieke gevangenen getoond en Amerikaanse en Israëliische vlaggen verbrand. Een deel van het concertterrein is gereserveerd voor stands met materiaal over diverse sociale bewegingen die in Spanje actief zijn. Vooraf en na het concert controleert de Guardia Civil auto's en bussen en moeten bezoekers zich legitimeren.

15 april: Publicatie van de Nederlandse vertaling van "QUE NOS DEJEN EN PAZ" ("Laat ze ons met rust laten")

Uitgebreid rapport over sociale bewegingen, repressie en politiemontages in Catalonië. (online verkrijgbaar via: <http://www.freeJuanra.org/nl/dossiernl.html>)

16-20 april: Informatie/mobilisatie-tour voor de campagne 'Free Juanra'

Free Juanra info-tour trekt rond, informatieavonden worden gehouden in Utrecht, Nijmegen, Amsterdam, Leiden Den Haag, Gent en Groningen.

19 april: Demonstratie bij het Nederlandse consulaat in Barcelona

Om 19 uur verzamelen zich ongeveer 500 mensen voor het Nederlands consulaat aan de Avenue Diagonal in Barcelona om te protesteren tegen het uitleveringsproces tegen Juanra. De aanwezigheid van de politie is bescheiden, met 20 mensen. Er word een tekst over de situatie van Juanra voorgelezen, en leuzen geroepen voor zijn onmiddellijke vrijlating.

1 juni: Manifestatie en demonstratie in Barcelona

Een honderdtal mensen demonstreert door de straten van Barcelona en eisen de vrijlating van verschillende Catalaanse politieke gevangenen waaronder Juanra.

8 juni: Internationale actiedag, demonstratie in Amsterdam

Zo'n 250 mensen demonstreren in Amsterdam. Om 16.00 uur wordt de demonstratie ontbonden als het nieuws binnenkomt dat het Spaanse Consulaat bezet is. De

Manifestatie bij de Amsterdamse rechtbank 5 november 2002

bezetters lezen een verklaring voor en verbranden een Spaanse vlag. Voor de deur komt het tot schermutselingen tussen sympathisanten en de buitenproportioneel hard optredende politie. De bezetters binnen en drie sympathisanten voor de deur worden gearresteerd. Dezelfde avond en zondag, maandag, dinsdag en woensdag vinden er lawaaidemonstraties bij verschillende politiebureaus plaats waar iedere

keer een veertigtal mensen aan mee doen.

8 juni: Demonstratie in Gent

Op 8 juni demonstreren 80 mensen in Gent voor de vrijlating van Juanra en tegen de mogelijke uitlevering aan Spanje. In de vorm van een toneelstuk, wordt het verhaal van Juanra uitgebeeld waarbij verondersteld wordt dat hij uitgeleverd zal worden aan Spanje met alle gevolgen van dien.

14 juni: Manifestatie voor de Nederlandse Ambassade in Madrid

18 juni: Actie in het Nederlandse consulaat te Barcelona

Op dinsdag 18 juni dringt een groep mensen het Neder-

landse consulaat te Barcelona binnen om te protesteren tegen de uitlevering van Juanra en om de martelingen aan te klagen die nog geregeld op Spaanse politiebureaus plaatsvinden. Het volledige interieur wordt besmeurd met bloedrode verf. De verf symboliseert het bloed van alle tot op heden gemartelde mensen. Terwijl een groep van een twintigtal mensen de deur van het gebouw waar het consulaat gevestigd is blokkeert, kan de groep binnen rustig zijn werk afmaken.

11 september: Discussie-avond in Utrecht: De mensenrechten na 11-09-01, inwisselbaar ? ondergeschikt ?

Georganiseerd door de SP afdeling Utrecht. Met sprekers van Buro Jansen en Janssen en Juanra.

13 september: Info- en mobilisatieavond in Amsterdam voor het proces van Juanra

Naast Juanra spreken mensen uit Barcelona en Baskenland.

13 september: Standbeelden veranderen van functie

Tallose standbeelden in Amsterdam krijgen vanochtend een plastic zak over hun hoofd getrokken. Daarbij worden bordjes geplaatst met de tekst:

“Op dit moment wordt er iemand door de Spaanse politie gemarteld. De plastic zak over het hoofd is een beruchte martelmethode die gebruikt wordt door Spaanse politie bij het verhoren van politieke gevangenen. Nederland dreigt mee te gaan werken met deze praktijken.”

17 september: Foltertoneel bij Amsterdamse rechtbank

Voorafgaand aan het uitleveringsproces van Juanra wordt de aanwezigen een realistisch beeld gegeven van folter door de Spaanse autoriteiten.

1 oktober: Bebloede handen in de Amsterdamse rechtbank

Tijdens het uitspreken van het voor Juanra negatieve vonnis door de Amsterdamse rechtbank besmeuren sympathisanten van Juanra de glazen scheidingswand tussen publieke tribune en rechtszaal met afdrukken van in rode verf gedoopte handen en schrijven leuzen op de ruit. De parketwacht van de rechtbank die wil ingrijpen, wordt teruggefloten door de rechter.

3 oktober: Gevel rechtbank Amsterdamse Prinsengracht onder bloed gezet

Onbekenden besmeuren de Amsterdamse rechtbank met rode verf om te protesteren tegen de uitspraak dat Juanra

mag worden uitgeleverd aan een land dat martelt.

5 november: 127 mensen stellen 43.550 euro ter beschikking om Juanra's borg te verhogen.

Een van de redenen die het gerechtshof geeft voor het weer op sluiten van Juanra, is dat de borg niet door mensen uit Nederland, maar door sympathisanten uit Spanje is opgebracht. Dat argument, plus de andere argumenten, vecht Juanra's advocaat vandaag in een nieuw verzoek tot vrijlating aan. Mensen zijn gevraagd een verklaring te tekenen, en daarbij ook voor een zelf te bepalen bedrag borg te staan. Uiteindelijk stellen 127 mensen 43.550 euro ter beschikking. Zonder succes. Onder het motto “wij geloven in Sinterklaas, niet in justitie” brengen Sinterklaas en Piet een bezoek aan de rechtbank. Hoog bezoek uit Madrid dus. Het levert een foto op in het Parool.

8 december: Lawaaidemo bij de gevangenis in Vught

Een vijftigtal sympathisanten trekt ter gelegenheid van Juanra's verjaardag vanuit verschillende steden op naar de Penitentiaire Inrichting Nieuw Vosseveld te Vught. Omdat hij in het verleden de lawaaidemonstraties niet heeft kunnen horen wordt er grof materiaal ingezet. Een vrachtwagen vol boxen blaast een uur lang muziek over de muren van de bajes. Met succes.

2002

4 januari: Plakactie in Amsterdam

Ter gelegenheid van de verkiezingen op 22 januari worden verschillende posters gedrukt, die de uitleveringspraktijken aan landen die oppositie martelen en de veiligheidswaan aan de kaak stellen. De posters worden op verschillende plekken, waaronder op verkiezingsborden, in Amsterdam geplakt. Tijdens de actie worden 3 mensen aangehouden. De politie neemt een grote hoeveelheid posters in beslag.

Juanra vanuit de bajes in Vught

27 maart 2002 - Extra Beveiligde Inrichting

De werkelijkheid brengt ons opnieuw een slag toe en een nieuwe repressieve machinerie wordt in stelling gebracht. De nachtmerrie uit het verleden van een 'Groot en vrij Spanje' [door Spaanse fascistische gebruikte uitdrukking overgenomen uit het Franco-tijdperk, voor het 'grote vaderland'], vandaag de dag Europa genaamd, is op verschillende organismen gebaseerd. Kort geleden heb ik de meer dan twijfelachtige eer gehad om als eerste het slachtoffer te worden van een nieuwe juridische entiteit die in de [Europese] Gemeenschap in werking is getreden: Eurojust.

De oude belofte van een Europa van volkeren en culturen zonder grenzen, en waarin de individuen vrij zouden zijn om onze woonplaats te kiezen, verandert langzaam in een nieuwe nachtmerrie met Orwelliaanse trekjes. Het zou logisch lijken dat de landen die het meest ontwikkeld zijn op burgerrechtengebied, een vleugje vooruitstrevendheid zouden opleggen aan de rest, maar het is precies andersom. Het zijn juist die staten die al duizend en een keer wegens het systematisch schenden van de meest elementaire grondrechten zijn aangeklaagd bij het Europese Hof in Straatsburg, die de duistere richting bepalen en repressie en controledaden opleggen aan de overigen; de discrepantie, de twijfel en het alternatieve zijn en zullen in de toekomst het bewijs blijven van de opstandigheid in het nieuwe Europa van het Kapitaal. In deze tijden van verplichte eenvormigheid is de wereld nog nooit tevoren zo ongelijk geweest voor wat de mogelijkheden betreft die zij biedt en nog nooit zo gelijk geweest in de militaristische wijze van afstraffing. Desalniettemin moet het meest huiveringwekkende nog komen. Wanneer de Spaanse overheid er in slaagt mij uitgeleverd te krijgen, is het duidelijk dat ik gevangen gezet zal worden zonder recht op de beginselen van onschuld [totdat het tegendeel bewezen is] en van een eerlijk proces - als die uitdrukking vandaag de dag nog überhaupt wat inhoudt - en zonder dat er enig overtuigend bewijs tegen mij voorhanden was. Ik ben een politieke activist die actief is in een breed spectrum van sociale bewegingen in Barcelona. En als zodanig zal ik ook berecht worden. Ik ben een dissident van het eenheidsworstdenken en van de nieuwe maatschappelijke orde en ik heb me schaamteloos gedragen en het zware delict gepleegd om tijdens universitaire conferenties, persconferenties en concerten voor duizenden toeschouwers te zeggen wat ik denk. Ik heb de gevestigde macht publiekelijk getart en dat heeft een prijs. Een prijs die ik nu in klinkende munt betaal, zonder kortingen of aanbiedingen. En dat is nog niet het ergste, want er bevinden zich ongelooflijk veel personen in dezelfde situatie in dit schone, kokette en o zo burgerlijk democratische Europa voor diegenen die een burgerlijk democraat zijn. Het ergste van dit alles is dat mijn uitlevering, in het kader van dit nieuwe akkoord genaamd Eurojust, niet alleen een precedent zal scheppen, maar ook school zal maken, de weg zal banen voor een nieuw wereldwijd model om de

kritische stemmen het zwijgen op te leggen van al diegenen die strijden om geen nietsen-en-niemanden te zijn en die knokken voor een wereld waarin vele werelden passen. De minister-president Aznar heeft het kortgeleden al gezegd: allen behoren tot hetzelfde netwerk; dat wil zeggen, allen die niet instemmen met de doctrines van de sociaal-democratie (of het nu van de Blair/Jospin versie is of van de Berlusconi/Aznar versie) zullen terroristen zijn en onze enige rechten zullen zijn die van het schuldprincipe en het recht om weg te mogen rotten in extra beveiligde bajessen onder isolatieregime. Met mijn uitlevering zullen de rechten van miljoenen mensen, die in de nieuwe 'Gemeenschap' wonen, worden uitgeleverd en begraven.

Juanra verlaat de rechtbank in Amsterdam 17 september 2002

Het mag duidelijk zijn dat nog niet het laatste woord is gezegd noch over de gijzeling waar ik momenteel aan onderworpen wordt, noch over de individuele en collectieve vrijheden waaronder wij hier en nu nog leven. Het laatste woord hebben echter paradoxaal genoeg wij, degenen zonder stem, of het de regerende klasse nu zint of niet. Het laatste woord over deze staat van beleg in de kiem, waarin lukraak criminaliseringscampagnes worden gelanceerd en waarin de televisie-monopolies ten dienste staan van bepaalde bestuurders, zal zijn dat we dag na dag de straat op zullen gaan om te roepen dat onze levens niet te koop zijn. Het laatste woord hebben wij, die deze heersende klasse blijven aanklagen die zich in loopgraven van zijn autisme heeft genesteld en de stemmen negeert van hen die strijden tegen dit geglobaliseerde niets.

Voor nu en altijd.

Enkel vanuit de mobiliseringen zullen we de onzekere toekomst kunnen bepalen, waarin de fascistische politie, die doet denken aan voorbije tijden waarin op weerloze demonstranten werd geschoten, en de folteraars met vervalste bewijzen met de beschuldigende vinger zullen wijzen en de massamedia en de rechters zullen (ver)oordelen, en waarin feitelijk allen vrij zullen zijn te denken wat we altijd wilden denken, terwijl in werkelijkheid we niet zullen denken en het al helemaal niet zullen uitspreken, laat staan het in de praktijk te brengen. Dat is

het Europa van het welzijn.

En nu zijn wij aan zet, zowel individueel als gezamenlijk, om te besluiten of we gaan accepteren dat onze levens beheerst zullen worden door het model van een politie-staat die een ieder foltert en belastert die hen in de weg loopt, of dat we niet bereid zijn mee te werken aan deze schande...

AND MAY THE FORCE BE WITH US

Juanra

Juanra vanuit de bajes in Vught.

8 juni 2002

In dit geweldige Europa dat, zoals verordonneert door het kapitaal, in wording is, wil men onze levens, onze gedachten en zelfs onze gevoelens globaliseren. En daarom wordt er een concept verspreid van één enkele waarheid, één enkel te volgen model en één enkele wereld waarin men zwijgend moet leven en sterven. Al diegenen die een alternatief zoeken voor dit eenheidsworst-denken zullen deel gaan uitmaken van de zogenaamde as van het kwaad. Niettemin is het in dit grootse politionele Europa legaal dat de geüniformeerde macht je een kogel door je kop jaagt wanneer je demonstreert tegen de politiek van de G-8 of van de Europese Unie. En in dit grootse militaire Europa is het legaal om duizenden en duizenden soldaten uit te zenden om landen, religies en culturen te onderwerpen met 'intelligente bommen', telkens wanneer de stem van haar baas dat vanuit Washington verordonneert. En in dit grandioze Europa van het kapitaal is het legaal om te ondernemer te zijn die gebruik maakt van Aziatische en Afrikaanse jongetjes en meisjes en hen tot slavernij dwingt, om zijn vuile winsten nog verder te doen toenemen. In dit goede Europa van het kapitaal is het legaal dat de media bij voorbaat de gevaarlijken veroordelen, dat wil zeggen degenen die men beschouwt als een gevaar vanwege onze kritische gedachten. De bijkomende slachtoffers van oorlogsvoering zijn als ze Serven, Bosniërs of Hertzegovinians zijn, ook toegestaan. Het is legaal om kranten en tijdschriften te sluiten, het is legaal om politieke gevangenen gevangen te zetten en te martelen, en het is legaal om sociale bewegingen te criminaliseren. In dit glorieuze Europa hebben enkel en alleen de democraten altijd gelijk, ten koste van iedereen en tegen elke prijs. Maar wat betekent het om democraat te zijn in dit grootse Europa van het kapitaal? Democraat zijn betekent de huidige machtsstructuren en zijn spelregels te accepteren, democraat zijn beperkt zich tot het uitbrengen van je stem met behulp van een papiertje en door een kruisje bij een naamje te zetten: een mooie pantomime, men mag één maal in de vier jaar democraatje zijn. En wat gebeurt er wanneer de bevolking, wanneer we alle dagen van alle jaren democraten willen zijn? De regering van Chávez en zijn bolivariaanse beleid werden tot achtmaal toe in de afgelopen drie jaar bij referenda door bijna 80% van de Venezolaanse bevolking toegestemd. Niettemin zegt men

ons in Europa dat Venezuela niet democratisch is. Waarom? Omdat Chávez en zijn regering de beperkingen van de partijdemocratieën en klassieke parlementaire democratieën hebben doen verdwijnen. Democraat zijn betekent het aannemen van nieuwe vormen van werkelijke participatie en het scheppen van nieuwe voorstellen voor maatschappelijke actie, omdat de democratie op het volgende neerkomt: dat de bevolking de macht van de bevolking gebruikt en niet in het delegeren van die macht en het accepteren van ondercuratele-gestelde democratieën die bewaakt worden door Big Brother. En wij die deze wetten niet gehoorzamen, die in het leven werden geroepen om de macht in handen te laten blijven van hen die altijd al de macht hebben, worden gecriminaliseerd en in de gevangenis gegooid. Geen enkele kritische stem moet deze schijnharmonie verstoren die door de Nieuwe Wereldorde in het leven werd geroepen. Er lijken niet veel opties, noch wegen open te blijven voor ons die hebben besloten om niet te verzuipen in dit NIETS dat ons homogeniseert en vacuüm verpakt om onze stemmen tot zwijgen te brengen. Het verzet en de dissidentie waren, zijn en zullen de mijne, de onze en die van al diegenen blijven die geloven dat, nu en altijd, zich verzetten, overwinnen betekent. Veel liefs, kracht en solidariteit.

Hasta la victoria siempre (Altijd tot aan de overwinning)
JuanRa

Juanra vanuit Amsterdam

14 oktober 2002

We hebben steeds meer redenen om door te gaan.

Op 16 januari van dit jaar werd ik opgepakt door de Nederlandse politie en er werd bevolen mij in voorlopige hechtenis te nemen en de president van de rechtbank van Amsterdam die zich met mijn zaak diende bezig te houden was meneer Blekxtoon. De laatstgenoemde was met stijgende verbazing getuige van de antwoorden die keer op keer door het Nationaal Gerechtshof te Madrid werden opgestuurd. Die antwoorden waren van de hand van de beruchte officier van justitie meneer Molina (dezelfde die volgens zijn eigen sofistieke logica - de vis zwemt, de man zwemt, dus is de man een vis - tot de slotsom kwam dat Batasuna de tijdens de kale borroka [wekelijks terugkerende relletjes in Baskenland uitgevoerd door naar onafhankelijk strevende jongeren] ontstane schade dient te vergoeden). Toen de president van de rechtbank zat was van zoveel tegenstrijdigheden, van zoveel leugens en zoveel machiavellisme van de kant van het [Madrielse] Gerechtshof der gruwelijkheden, besloot hij me voorwaardelijk vrij te laten, na het voldoen van een borgsom van 20000 euro en inlevering van mijn identiteitspapieren, totdat uit Madrid een nieuw antwoord zou komen op de nieuwe vragen die hen waren toegestuurd. Er werd een uiterste datum vastgesteld: afgelopen 17 september. Tot ieders verbazing werd de ochtend van diezelfde dinsdag 17 september bekend gemaakt dat meneer Blekxtoon de rechtbank niet kon voorzitten,

aangezien hij de dag ervoor ernstig ziek was geworden (?!?!?), en dat hij vervangen zou worden door mevrouw Bonga-Singmond. Sinds die dag geloof ik niet meer in toevalligheden.

Meneer Blekxtoon had in mei in een toonaangevend [Nederlands] juristenblad een artikel gepubliceerd waarin hij zich zeer kritisch uitte over het nieuwe Europese arrestatiebevel [dat met ingang van 1 januari 2004 in werking zal treden] en stelde dat men zeer terughoudend zou moeten zijn met dit nieuwe middel, aangezien niet alle Europese landen het zelfde niveau hebben bereikt voor wat betreft de handhaving van de mensenrechten of bepaalde burgerrechten, en hij noemde met nadruk en uitroptekens: Spanje!

Hij was het die dwars ging liggen tegenover de super-rechter van de media, Garzón en tegenover die idioot van een 'meneer-ik-zeg-elke-keer-wat-anders' Molina, en hen vroeg om overtuigende bewijzen tegen mijn persoon, alsook informatie over de aanklacht wegens marteling ingediend door Fernando García Jodrá. Met dit ongebruikelijk optreden zette meneer Blekxtoon in werking wat hij al in zijn voornoemde artikel had aangekondigd: hij wierp resoluut het vertrouwensbeginsel dat overeengekomen is door de Nederlandse en Spaanse staat en berichtte het Nationaal Gerechtshof te Madrid dat de rechtbank te Amsterdam geen eerbetoon verschuldigd is aan wie dan ook en derhalve een eigen stem heeft en bovenal er eigen maatstaven op na houdt.

Hoe dan ook, zijn vervangster, mevrouw Bonga-Singmond, die er een diametraal tegenovergestelde visie op na houdt, zegt letterlijk in het vonnis van 1 oktober jongstleden over het thema van mijn uitlevering, met betrekking tot de onder marteling uit Fernando García Jodrá geperste verklaring dat: "Spanje is aangesloten bij het EVRM en heeft de daarin vervatte mogelijkheid van een individueel klachtrecht erkend." Mevrouw de rechter gaat ervan uit dat Spanje dus een rechtstaat is en als zodanig beschikt over voldoende mechanismen om op te treden tegen het kwaad van de folter. Vanzelfsprekend, of misschien ook niet, negeert mevrouw Bonga-Singmond dat in het Boletín Oficial del Estado [Spaanse variant van de Nederlandse Staatscourant] van 1 en 2 januari 2001 waarin de kwijtschelding van straf van veertien tot in hoogste instantie toe wegens mishandeling en marteling veroordeelde politieagenten. Twintig jaar moesten de gemartelden wachten om een gerechterlijk vonnis te horen uitspreken, wat vervolgens nooit geëffectueerd werd door de kwijtschelding door het dagelijks bestuur van de [regeringspartij] Partido Popular. Enkele van de gemartelden hebben hun gevangenisstraffen in het geheel uitgezeten, gevangenisstraffen gebaseerd op door marteling verkregen verklaringen: de Spaanse staat, een rechtstaat? Voor alle zekerheid neemt de presidente een belerende houding aan en legt ons uit, alsof ze voorleest uit de Fabeltjeskrant, wat we kunnen doen: "Indien de opgeëiste persoon vervolgens geen genoegen neemt met het oordeel van de nationale rechter staat hem nog de weg naar het Europese Hof van Justitie open." Indrukwekkend was de geleerde les, waarbij we aanwezig

mochten zijn de afgelopen 1e oktober in de Vijfde Kamer van de Amsterdamse rechtbank, waar de meesteres in de rechten benadrukte dat "nu de Spaanse autoriteiten er niet alleen blijk van hebben gegeven open te staan voor kritiek en suggesties voor verbetering maar ook een aantal aanbevelingen hebben vertaald in praktische maatregelen, waarbij gedacht kan worden aan de vervolging van daders van mishandeling c.q. marteling." Om haar geweten te sussen tegenover de publieke tribune, en tot verbazing van enkele journalisten, voegt ze daar aan toe: "Door mensenrechtenorganisaties wordt beëindiging van de mogelijkheid om verdachten in "incomunicado"-detentie te houden essentieel genoemd. Er is niets gebleken van enige verbetering op dit gebied, ofschoon daarop ook vanuit de Spaanse rechterlijke macht is aangedrongen. Hoewel blijkens het arrestatiebevel de voorlopige hechtenis van J.R.R.F. wordt bevolen "met onbeperkt contact met de buitenwereld" acht de rechtbank het opportuun de Minister van Justitie te adviseren garanties van de Spaanse autoriteiten te vragen dat de opgeëiste persoon na effectuering van de uitlevering niet in "incomunicado"-detentie wordt geplaatst."

Niet alleen liet ze al het materiaal dat ingebracht is betreffende de door Fernando García Jodrá ondergane martelingen links liggen, evenmin nam ze kennis van de bijna systematische omstandigheden waaronder de meerderheid van de Baskische burgers te leiden heeft wanneer ze voor politieke delicten opgepakt worden, bovenal negeerde mevrouw Bonga-Singmond in het geheel het door mijn advocaat, Victor Koppe, gepresenteerde verweer en raakte in eindeloze tegenstellingen verstrikt en strooide af en toe een aperte leugen in het rond die als zijnde de waarheid werd gebracht. Ze veroorloofde zich de luxe om bijvoorbeeld te stellen dat "deze groep "Gorbea" is opgericht in de maanden maart tot juni 2001 en werd in december 2001 ontmanteld", terwijl die volgens de officiële versie werd ontmanteld op 24 augustus 2001; of dat "een en ander vond plaats in Barcelona en Gerona (Catalonië, Spanje)", terwijl iedereen weet, of op zijn minst iedereen die de stukken uit het gerechterlijk vooronderzoek heeft gelezen, weet dat het Gorbea commando alleen maar actief was in Barcelona. Maar daar blijft het niet bij, ze stelt met zekerheid dat Juan Ramón Rodríguez Fernández "verschafft via een ander lid van E.T.A., M.B.B. - welke in deze zaak gevangen zit - informatie over mogelijke doelwitten (personen en bezittingen) waarop de terroristische organisatie ETA aanslagen kan plegen." Het is volstrekt belachelijk om te stellen dat M. gevangen zit, wanneer zij op de webpagina van Spaanse Nationale Politie vermeld wordt als een van de meest door de Spaanse politie gezochte activisten.

De oneindige rechtvaardigheid en de harde waarheid, dat is de weg die ons te wachten staat als we niets doen om dat te bestrijden en te veranderen. Af en toe heb ik het gevoel voortgedreven te worden terwijl ik nauwelijks noch andere wegen zie. Jaren geleden schreef ik, omdat ons al niets meer rest, rest ons de wraak. Kort geleden zong [de Spaanse band] Habeas Corpus: Wanneer er

niets meer rest, wat rest er dan? De woede. Enkel de woede. Ik wou dat alles anders was, dat niemand zich meer gedwongen voelt deze risicovolle weg in te slaan, maar heeft iemand überhaupt nog de mogelijkheid om dat te doen?

Ik wil geen stuk schrijven over samenzweringstheorieën, maar het is moeilijk te geloven dat stom toevallig meneer Blekxtoon - die kritisch staat tegenover de nieuwe Europese horizon en met name kritisch, zeer kritisch tegenover die landen die de meest elementaire mensenrechten met voeten treden - plotseling de dag voor mijn proces ernstig ziek is geworden en zijn plaats - ook al toevallig - werd ingenomen door mevrouw Bonga-Singmond. Zij is een aanhangster van het niet-inmengen in de aangelegenheden van andere staten die tot de Europese Unie behoren, en kwam uit de hoek met dit beledigende vonnis, waartegen mijn advocaat en ik alleen maar op vormfouten in hoger beroep kunnen gaan en nooit meer de achtergronden kunnen aanroeren, dat wil zeggen dat onze verdediging op dit moment niet opnieuw ten gehore gebracht kan worden. Wij allen worden gedwongen zijn/haar bek te houden. Je bek te houden en niet na te denken, niets zeggen wat niet gezegd kan worden. Dat is de prijs die we moeten betalen om te mogen leven, maar wie wil onder dergelijke omstandigheden leven?! Ik ben me ervan bewust dat ik uiteindelijk telkens weer het zelfde zeg, maar het blijft nog steeds noodzakelijk omdat alles verandert terwijl alles hetzelfde blijft. Wat mij betreft dienen zij - met hun oneindige rechtvaardigheid van smart bombs tegen de burgerbevolking - zich over te geven, zullen zij - met hun harde waarheid gegrondvest op de foutte van alle systemen - zich moeten overgeven., en moeten zij - met hun god, hun geweldsmonopolie en hun geglobaliseerde eenheidsworstdenken - zich overgeven. Hier en nu zullen wij, de zelfden als immer, onze ideeën vanuit een solidair en kritisch perspectief blijven verspreiden.

Hasta la victoria siempre.

Juan Ra

ALLES IS ONDER CONTROLE

28 november 2002

**Hoe meer de dingen leken te veranderen
Des te meer ze hetzelfde bleven.**

Harold Robbins

Juanra zit opnieuw weer in de bajes. Godzijdank. En Nederland kan weer rustig gaan slapen.

Afgelopen 1 oktober sprak de rechtbank van Amsterdam zich positief uit over de uitlevering van de bekende, is hij nou een activist, terrorist of een Catalaanse zanger, Juanra. Hoe dan ook, tot verbazing van iedereen bleef hij in vrijheid want volgens deze zelfde rechters die het vonnis velden, bestond er geen enkele aanwijzing dat hij zich zou onttrekken aan justitie. Het gehele land was sprakeloos van dit ongebruikelijke vonnis.

Om een einde te maken aan de maatschappelijke ongerustheid waarin de Nederlandse samenleving verkeert,

ging het Openbaar Ministerie in hoger beroep bij de Zevende Strafkamer van het Amsterdamse Gerechtshof. "Stelt u zich voor, uwe edelachtbaren, de internationale ontzetting waar ons het land het onderwerp van zal worden, wanneer nadat een zó gevaarlijke terrorist, zoals Juanra, is opgepakt, nu vrij wordt gelaten en zal ontsnappen?!" Dit felle betoog overtuigde mr. Brillman, de voorzitter van het Gerechtshof, die wederom besloot om de verdachte op te sluiten. Hoe dan ook, wat maakt het uit dat hij zich elke keer gemeld heeft na iedere dagvaarding die tegen hem werd uitgevaardigd en dat hij een vaste woon- en verblijfplaats heeft in Amsterdam (het historische Vrankrijk, verblijfplaats van gewelddadige lieden, zoals iedereen weet). "De betaling van een borg van 20.000 euro biedt niet genoeg garanties", zoals de briljante meester in de rechten het stelde in zijn vonnis. En Juanra keerde terug naar de bajes, tot grote geruststelling van allen.

Hoe dan ook, meester Victor Koppe en zijn anti-Spaanse vrienden (zoals officier van justitie Ang Lee ze zeer juist omschreef tijdens de laatste rechtszitting) probeerden wederom onrust te zaaien in de publieke opinie en gingen in hoger beroep tegen het vonnis. Afgelopen 5 november 2002 vond achter gesloten deuren het hoger beroep plaats. "Als 20.000 euro niet voldoende garantie is, hebben we hier de bankafschriften van de stortingen van in totaal 50.000 euro en de namen van de Hollandse mensen die hier aan bijgedragen hebben, maar als zelfs dat nog niet genoeg zekerheid biedt, zegt u ons dan aan welke voorwaarden mijn cliënt dient te voldoen om in vrijheid gesteld te worden".

De verdediging was fel en hoewel hij goed onderbouwd was, was de officier van justitie Ang Lee beslissend: "Het gaat niet om het geld dat u ter beschikking stelt, Juanra blijft gevangen. Wil deze rechtbank dan voorbij gaan aan het vonnis dat de Zevende Strafkamer van het Amsterdamse Gerechtshof eerder heeft genomen?" Het pleidooi van onze heldin was slap, dat staat vast, maar het zorgde wel voor het nodige intimiderende effect en de terrorist, of de activist, of de zanger, wat maakt het ook uit, blijft gelukkig achter de tralies. Uiteraard in Vught, op het terrein van het voormalige concentratiekamp van de nazi's, in een nieuwe vorm als de Penitentiare Inrichting Nieuw Vosseveld in het leven geroepen door de sociaal-democratische toverkunst. Op deze wijze is het alsof ons land zijn openstaande rekeningen met het verleden heeft vereffend.

En zo is het, beste lezers, alsof de justitie (zonder juridische redenering, maar wie maakt dat nog wat uit?) een einde heeft gemaakt aan de nachtmerrie dat Juanra vrij op straat rondloopt. Nederland kan weer rustig gaan slapen: alles is weer helemaal onder controle. Onze regeringscoalities van centrumrechts zullen niet meer in een crisis geraken; evenmin zal er opnieuw een echtgenoot van welke Nederlandse koningin dan ook overlijden; en bovenal, bovenal zullen we hem niet meer dat provocerende "Hasta la victoria siempre, Hasta la victoria siempre" horen zeggen.

Photos that show the existence of torture

The photos are of Unai Romano, arrested by the Guardia Civil

Photo taken in prison, the next day of his arrest and while he was still kept incommunicado

This report sums up the treatment that UNAI ROMANO received in police custody over the five days he was held incommunicado (police custody, hospital and the Soto del Real penitentiary centre). On September 12th, he was visited by the lawyers Iñigo Elkoro and Juan Karlos Ioldi and his con-

dition was terrible.

UNAI ROMANO, was arrested at 4am of September 6th 2001 by members of the Guardia Civil and his hands were immediately tied. When the search ended they put a hood on him until they reached the station in the capital of Alava. After being held in a cell for about half an hour he

was transferred to the Guardia Civil in Madrid, and the treatment on the way was totally correct.

After being put in a cell, where he spent a short time, they put a balaclava on him and brought him up to another room. During this transfer he was hit with a cushioned baton. In the room the blows to the head continued, while they asked him different questions. When they stopped hitting his head they put a bag over it and closed it around his neck until he suffocated. The bag was put on him on various occasions. They also applied electric shocks to his testicles and to the lobes of the ear. They kept threatening him with the arrest of his girlfriend and his family...

The next day he was allowed to see the doctor and told her about the treatment he was receiving.

Over the second day of detention he received the same treatment as the previous day and the interrogations were held without the presence of a lawyer. In addition to the blows and the application of electric shocks, the police officers made him carry out different physical exercises (press ups, crouching), and when UNAI fell exhausted to the ground he was beaten again. On one occasion an officer approached him and said that he had some bad news, that his mother had died. Immediately they took him to the cell.

In the cell he began to notice that his face and head were swollen, and that he was about to lose his vision. Driven by the circumstances he decided that he had to get out so he began to inflict injuries on himself and started cutting the veins on his wrist, first with his nails and later with his teeth. After a while an officer came in and made him stand up and turn around. He noticed that his head was swollen. He called some other officers and they decided to go to see a doctor, who told the officers that he needed to be rushed to hospital. Once in hospital (probably Carlos III Hospital, Madrid) they carried out a number of tests (X-Rays, TAG) fearing that there may be a skull fracture. However in the hospital they couldn't examine his eyes due to the swelling state of his head.

In spite of the fact that the doctor was encouraging him to be calm telling him that he wouldn't be handed back to the Guardia Civil and that he was going to remain in hospital, he was transferred to the custody of the Guardia Civil in Madrid - to the hospital wing. After spending seven hours there, from 15:30 to 22:25 he was transferred to the Soto Real prison (Madrid). In the prison UNAI told the doctor what had happened and the doctor carried out an examination and took some photos. On the second day in Soto prison he began to regain his vision. On Mon-

Marks that are still present today 6 months after his arrest

the Judge interrupted him saying that he didn't believe anything that he was saying in relation to his claims of being ill treated

day September 10th, he received a visit from the Secretary of Central Court No. 1 and the doctor. On the 11th, he was brought before Judge Guillermo Ruiz Polanco to make a statement. In the cells of the Audiencia Nacional he once again told, the doctor, of the ill treatment he had received in police custody. Once before the court and given the chance to talk UNAI denied the charges and began to recount the treatment he had endured. However, the Judge interrupted him saying that he didn't believe anything that he was saying in relation to his claims of being ill treated.

Before the visit of the lawyers Ioldi and Elkoro,

he had the opportunity of speaking with a third lawyer, Iker Urbina, who had been chosen by Romano's family to assist UNAI in his statement before the Court. However the Judge decided that the statement would be carried out while being held incommunicado and thus would be made with a state appointed lawyer. When Unai Romano was being brought before the Judge Guillermo Ruiz Polanco, the judge ordered to all those who were not working for the Court to leave the Courtroom. After making a statement, in the prison of Soto del Real, Lawyers put a complaint in the Court of Gasteiz in UNAI ROMANO' behalf. In addition to his testimony they requested for the opening of proceedings, for taking a statement and for handing over reports from Carlos III hospital, the Medical Services of the Madrid Penitentiary Centre (Soto del Real) and the Central Court of Instruction No. 1.

On September 13th, after the visit of the mentioned lawyers both presented a report to the Court in Donostia stating the aspect in which they had found UNAI ROMANO.

In the report, they also presented the following facts to see if they constituted criminal acts:

In the hospital bay of the Soto del Real prison, on the recommendation of Mr. Iker Urbina, the first lawyer to visit him, Unai Romano asked to

Unai Romano before being arrested

The doctor in charge replied that it wasn't Unai's job to tell him how to do his job and consequently refused to carry out these tests

the head doctor to carry out the following tests in order determine the origin of his wounds and injuries.

- Blood test
- Urine test

-Sperm test, to see if there is blood and to determine the vitality of the sperm.

Hearing tests in order to assess the condition of

Unai Romano after 30 hours being held incommunicado by the Guardia Civil

made the judicial complaint on September 13th relating the state in which they had found Unai Romano and requesting to carry out immediately medical tests. These vital tests, to find out the origin of the injuries were never carried out.

At present, the proceeding has begun as the complaint is still in the hands of the Court no. 25, Madrid. To date, Mr. Romano has ratified the complaint he made, some agents of the Guardia Civil have been called to make statements, as have the doctor of the Audiencia Nacional who examined Mr. Romano while being held incommunicado. Some prisoners who were also in the hospital bay when Mr. Romano was there have also been called as witnesses. The case remains open and is being investigated.

At present, the proceeding has begun as the complaint is still in the hands of the Court no. 25

the eardrum.

The doctor in charge replied that it wasn't Unai's job to tell him how to do his job and consequently refused to carry out these tests, ignoring the request and impeding, this way, to carry out essential tests to

gather vital evidence to support Mr. ROMANO's complaint.

The above mentioned lawyer advised Unai Romano to put his request, for medical tests in writing and to address it the medical sub-director of the prison. The lawyers

At around 4.00am on the 6/09/01, I was sleeping and was awoken by some noise. I walked into the hall and saw some Civil Guards with their helmets on, body protection and I think they had their guns out, arguing with my parents. They approached me and asked me if I was Unai Romano, to which I said I was. They grabbed me and took me from the house and tied my hands with a rope. When they took me away my sister, brother and my parents began to leave too. All of us were outside and we could hear the noise of the wardrobe doors. My brother asked for some chairs for my parents as they are elderly. They told me that I was charged of cooperating with an armed band. At that moment Civil Guards dressed with plain clothes went upstairs, along with the Court secretary. They put handcuffs on me and said they were going to search the house. They began in my room. My parents were witnesses with me, the secretary and the three guardia civil were looking at everything. There were two other Guardia Civil watching me. They looked through all my papers, books, and music.

The search of my room took an eternity as there were many things belonging to my father mixed with my own things. My mother often complains that we never throw anything out. They began to put on the table everything they were interested in : papers with telephone numbers of friends, telephone bills, two mobile phone cards, car keys, work papers and a load of other stuff belonging to me and to my father. Later they took everything and we went to another room. It isn't anybody's room but my brother, Gerardo Romano, sleeps there. They spent quite a while in this room and took my brothers address book and something else which I can't remember. The secretary begins to get tired and the Guardia Civil in charge tells the others to start wor-

king quicker. It is taking longer than it should because of the number of presses we have in the house.

They continue with the bathroom, my sister's room, my parents room, the living room and hall, the kitchen and terrace. They did the last few rooms very quickly and the only thing they took, I think, was an address book with my friends numbers on it.

During the search my brother and sister went to work. At this time the treatment that we received was fine and my mother spent the whole time crying and trying to hug me. Everything seemed to be finished when they remembered the attic. I was ta-

king quicker. It is taking longer than it should because of the number of presses we have in the house. In the end they covered me and two of them travelled with me. I am sure that there would be a media presence and that's why they were going on so much about preparations. They put me in the car at 10.30am of the 6/09/01, I think.

The car took me to some unknown destination. I had to keep my head bent between my legs for the whole journey, and I was silent for it. As they took me out of the car there were some stairs but they didn't warn me about them and I fell onto my knees. They put me in a cell with a balaclava and put me standing against a wall. I was finding hard to breath and the civil guard that was watching me told me that I didn't have the right to breath.

After a while they put me in a van, and without handcuffing me they took me to Madrid. We did the journey at high speed, or this is what I deduced from the noise the engine was making. During the transfer somebody came back to where I was and asked me why I thought I had been arrested, and I said it was because I knew some person who had been arrested before. He advised me to collaborate, that up to that point they had treated me well and that I should collaborate.

They took me to some police station, they searched me and gave me 4 very important pieces of advice: to obey them, keep my eyes closed, not to look at them in the face and that if I crossed paths with any other detainees I was not to look at them in the face. They put me in a cell and forced me to remain standing.

After a while the interrogations began. They asked me continuously to collaborate, while they beat me around the head with some sticks that had foam and sellotape around it. Did I know such and such, did I planted a car bomb, did I shoot so-

UNAI ROMANO IGARTUA'S TESTIMONY

ken up in the lift with two Guardia Civil and the rest walked up the stairs. As we entered the attic they seemed to have doubts and shield themselves using my body as cover, they kept their hands on their holsters. They didn't take anything and when we went down to my

brother's house he was at home. They allowed me to shower, get dressed and say goodbye to my family, but without saying a word. We had to be silent throughout the entire the entire search.

They took me down to the porch and put me in a corner while they argued about how to take me: whether it would be with one or two of them,

meone. They told me that I had done all sorts of things, which I roundly denied. Each time I denied something they hit me three or four times with the batons. The blows were continuous on the head (by head I mean the area where we have hair) and forehead.

Later they repeated the questions. When I was feeling groggy they stopped and asked me about my relatives, my group of friends, where I drank in the old part of Vitoria, waiters, things related to work, politics, Basque schools, squatted houses. When I relaxed a little, and after they had given me some water (water that seemed to revitalise me, I'm not sure if it was drugged or something), the interrogations began again; did I know such and such, how many kilos the bomb had, how many times I was in France, did the bomb had a pendulum or not.

I was blindfolded through all the interrogation period. As time went on the interrogations became tougher and they ended up putting three balaclavas on me. I think it was to soften the blows, but the feeling of exhaustion was immense. I couldn't stop sweating.

They also put the "bag" on me, and fastened it tight until I started shaking. They did it about eight times. Later, they repeated the process, and when I was "spaced" out they started asking questions about my way of life, with who I hung out and where. They gave me some water and they began again.

They also made me carry out exercises, I was standing and they made me squat down (this they called the elevator) and then stand up, up and down. They kept me doing this for a long time and I ended up being totally covered in sweat. At that time they made me sign a piece of paper for the court, as I remember, and I had to repeat the process as I left the page soaking wet due the sweat falling from my head and my hands and arms. They made me wipe away the sweat before I signed the second page.

During the interrogations I heard

the cries of pain of others that had been arrested, I didn't know who they were, or whether it was the Guardia Civil doing it, but the sound was shivering. I supposed that it was from other detainees who were being tortured at the same time. After one interrogation when they had left me standing in the cell one of them came in and put the blindfold on me. He brought me up stairs and took me to a room where there was a woman. She identified herself as a forensic doctor and showed me her i.d. The card was dated 1989 and she wore glasses in the photo. The young woman didn't have any glasses and I doubted that she was a real doctor, but I answered her questions. Her name was Leonor and I can't remember her surname. She asked me about my general state of health and I told her that I was physically wrecked, and told her about blows on the head. She examined me and said that she couldn't see anything. I can't remember if I told her about the bag or not. She asked me about the operations I had had and I told her about my symptomatic heartbeat. She told me that it was 20.45 of Thursday 6/09/01, as I remember. She asked me if I wanted some water and I drank four or five glasses like I had never drunk water before. She insisted that I drink the water slowly but I couldn't slow down. This time the water didn't produce any special sensations, for that reason I believe that the water they were giving me during the interrogations was drugged or doped. The room in which the doctor examined me was two metres wide by 5, it had a chair, a small bed where she had some medical equipment and a sink. Some Guardia civil were outside the door and I suppose they could hear us as well as we could hear them. She told me that she would be back the next morning and she told the Guardia Civil to take me away.

They put me in a cell and after a few minutes they put the blindfold and a balaclava on me. They put me somewhere and began asking me what I had said to the doctor, I began

to tell them and one of them interrupted me shouting madly that he knew exactly what I had said. At that moment they began to hit me about 20 times, one after the other, with those sticks. The interrogations began again and they were much more savage than the earlier ones. The questions were the same or very similar, if I knew such and such when was I with him, about the car bomb, if I was an activist or a collaborator, how many times and when I was in France. Whenever I answered no they hit me hard. I was standing up. They constantly asked me questions and the blows came down on me much harder, now they were moving me from place to place and taking turns, over here, then over there. All of this was done as they were asking me questions. Two Civil Guards got up on some chairs and began hitting me from above. They were increasingly aggressive and they hit me really hard. These were always on the head and the forehead. I don't know how long this went on for nor what time it was. They could see that I was about to collapse so they let me rest, more water, more questions about where I hang out and we began again. Then they had me doing physical exercises, standing, squatting, at one stage while I was squatting down one of them punched me on the head and I fell to the ground although they caught me before I fully fell to the ground, put me standing and it all began again. This went on until I physically couldn't take it any more. They let me rest and told me that I was the only "son of a bitch that hadn't said anything and as I was not going to tell them anything I was going to end up like "that Lasa fella" that they killed. One of them told me that he spent three years in prison due to the Lasa and Zabala case and that it was all the same to him to kill me or skin me alive. More water, more questions and we began again. They had me sitting now with arms rests because I was feeling increasingly groggy and they didn't want me to faint. When they saw that I was about to faint they controlled themselves a bit. One of

them spoke softly into my ear telling me to say anything, to invent it, that that was their job and that was mine and that I had 20 or 30 seconds or a little longer to think about it. He came back later and I said that I hadn't done anything, he became hysterical and said that from then on I was going to pray, they would kill me. They grabbed me between a few of them and hit me fiercely around the head, as they got tired someone else took over. They started giving me electric shocks from some sort of electric club, the type that you see on TV, on the genitals, the penis, the upper part of the ear and behind the ear. They also put the bag on me and continued hitting me.

I was broken and they began to threaten me saying that my girlfriend and my brother were on their way and that they were going to do to them twice what they had done to me. They brought somebody to the room who said that they knew me and gave something to me. At this point they threatened to kill me if I opened my mouth. Immediately when this person left they said that they had his statement and that no matter what it was I better started saying something. I didn't know who that person was, maybe it was one of them.

The blows continued while they grabbed me amongst them and began saying that they arrested my mother and that she was on her way to the marsh in Vitoria. The blows continued, I begged them to let my mother go as she had never done anything. They said that she was doing the "elevator" at the reservoir, her legs tied and in the water. Calls could be heard as if they were talking with those at the reservoir, one of them shouted and everybody shut up. They sat me down in a chair and one of them told me that my mother had died. Everybody was quiet and talked low. I didn't understand what they were saying. They didn't hit me anymore.

They took me to a cell and left me there for around an hour. The situation was brutal, my head was swelling

And they hit me continuously, although the questions are less frequent, the blows are constant

at a very fast rate and already I couldn't see anything. My mind was playing tricks on me and I believed what they said about my mother. My head was on fire and all I wanted to do was to get out of there. Suddenly one of them came and saw that I was getting up from the bed. He told me that I was going to find out about it and hit me.

Then he saw my face and told me to turn around. He got quiet and left. After a bit another one came and told me to turn around, I turned around and he told me to lie down on the bed. I was in that state until around six of them were around me. My whole head was burning, it was thumping and was totally swollen, my eyes were hurting and I felt like my head was going to explode. What they had said about my mother had left me hysterical and I decided to injure myself by biting my wrists. I had, or I noticed that I had some small marks on my wrist and I started with my fingers but later with my mouth to cut myself. I don't know to what point.

Suddenly one of them came and told me to get up and go with him. He put my hands behind my back and noticed my wrists. They brought me through the corridor, up the stairs and put me in a room. The doctor was shocked, she asked me what happened what they had done to me. The civil guard told her about my

wrists and then left. They left me with her, I was hysterical, I didn't recognise the voice of the woman and I couldn't see her. I began to touch her things and I remembered that the day before she had a bag with a badge in the corner of it. I touched it and realised that it was the same doctor as the day before. She told me to sit down and asked me how I was, to which I told her that my head was going to explode. It was 10.00am on 7/09/01. She called for a car urgently and we headed towards the hospital. One of the Guardia Civil drove and she went on the passenger seat, I was on the back seat between two Guardia Civil. They wanted to take me to the military hospital but the doctor said no that we had to go to I don't know which university. On the way I went hysterical and I told the doctor that they had murdered my mother and that someone should ring home. She insisted that this could not be true and grabbed my hand strongly and held to it for the whole journey.

We reached the hospital, emergencies I think. They put me in a wheelchair and they treated my wrists. The doctor went off to speak to other doctors and someone whispered in my ear questions about my wrists (I think it was a Guardia civil), I said to him that I was wondering what they had done to my eyes, he didn't say anything and cleared off. Later the doctor came and said that the Judge had

and began saying that they arrested my mother and that she was on her way to the marsh in Vitoria

rung to say that nothing had happened to my mother. The doctor continued to hold my hand and calmed me down.

They began to carry out tests on me. Their biggest worry was that they may have cracked my skull. They carried out two different head scans, a resonance, a cervical test, head, neck and back x-rays and a number of different x-rays of my mouth. I may have forgotten some of the tests that they carried out. The doctor was worried about the length of time I was there until they began carrying out the tests, she made various complaints to the hospital staff but they replied saying that everybody was working and that we had to wait. I don't know how many hours they had me there for but the doctor told me that I would be kept in, and that she had been in touch with the Judge and that he knew what had happened.

Each time they finished a test the doctor came to tell me that I didn't have a skull fracture. The pain was killing me but they didn't want to give me any pain killers until they had the results of all tests. She continued to hold my hand. After a while they told me that I didn't have a fractured skull but that I had an edema and muscular contraction of the neck. The doctors told me that my whole head was purple and my eyes were black but that this was normal with an edema. They wanted to put a collar on me but my neck was so swollen that none of the ones they had were of any use. After about an hour they found one that they could put on me.

At one point I told the doctor what they had done to me. When I told her of the electric shocks she looked at my ear. She told me that the upper part was burnt and the back was swollen.

They gave me an injection and I don't know how many tablets, and after a while the pain calmed down. They did a full medical check-up, with all type of co-ordination tests (move the arm and touch your nose with your finger, knee reflexes etc.) I still had to see the oculist as I couldn't

open my eyes. Leonor (the doctor) came and said that they were going to take me to a prison hospital, but that first I had to go to the police station where I had been earlier and then they would take me to prison. I got extremely nervous but she calmed me down saying that the Judge knew everything and that they didn't going to do anything to me and that she would be with me for as long as she could. The doctor was given some tablets for me and they said that I should apply some ice.

They took me to the station and put myself and the doctor into a room. She requested the most comfortable chair that they had but they brought one that had no armrests. I sat in it. They brought me ice and I applied it on the areas that I thought needed it for a few seconds. If I put it on for longer it hurt me and thus I had to move it from one area to another constantly. My meal consisted of two yogurts and a sandwich. The doctor sat beside me and fed me, I couldn't chew the sandwich so I didn't eat it. She (the doctor) had to go to Court and she left me alone for about two hours. During this time two Guardia Civil stayed outside the room looking and laughing at me. They took turns laughing at the state of my face, and made comments that I looked like a pig, a monster and things like that. I remained still and only moved to apply the ice. They pretended to hit me but didn't actually do it. They didn't touch me in the slightest while I was in that room. The pain persisted and the only thing that relieved it slightly was the ice and staying still.

The doctor returned and told me that she had to see other detainees and I was left alone. The slaps and laughs continued. I heard how one came shouting that he was bringing my dinner and I heard them shaking yogurts and drinking them as they laughed. A long time passed and the pain began to increase again. I complained about the pain and they sent some of them to find the doctor, but nobody appeared. Suddenly one of them came with a flask and said that it was for me. I didn't trust them so I

only took a small sup and when I heard that he was heading off again I threw the water over one of those padded chairs that was on my right hand side. I didn't know whether he saw me but he didn't say anything. This medicine was very strong and that bit I drank produced a huge desire to sleep and I had to make a huge effort not to fall a sleep.

At a certain time they put me in a car and began to act the fool as we head towards I don't know where. They accelerated and braked sharply, put the sirens on and travelled in a zig zag. They had the music on really loud and they stopped the car on a number of occasions, the ones at the front got out open the door for me but later we continued our journey. On one occasion when we were doing a zig zag I had to support my head on the window in order to avoid hitting it, and then I noticed that the window had a curtain. They continued to act the fool, putting the car into first, second and slamming on the brakes. I didn't know what they were trying to do but I was busy enough trying to avoid falling a sleep and preventing my head from flying in every way.

We stopped and the Civil Guard who was travelling alongside asked me if I wanted to talk to the Guardia Civil. I said that I didn't and they took me from the car. I began to hear the sounds of doors that open and close continuously. I began to think that I was in prison but I was not sure. They took two photos of me and my fingerprints. They said something in my ear about my belongings and I answered saying that something was missing. He said that that was what they had. I was totally blind and a little bit spaced and they brought me to the doctor. They looked at me, asked me something and said that they were going to put someone in the cell to help me. They put me in a cell with two beds, a toilet, a sink and a shower. My helper was a Colombian man who put me to bed, helped me to go to the toilet and to get up. They gave me some more tablets and I slept for a few hours, at least according to the

Colombian. We talked in the morning and he told me that my whole face was swollen, that my eyes were black and all the rest was purple, except for the tip of my nose and my lips which had their natural colour. They changed the aid and they gave me another Colombian who told me the exact same thing in relation to my face. I found out that I reached the prison on 8/09/01, at about one in the morning. I was in Soto del Real, in the sick bay, in the isolation area.

Two hours after the second Colombian arrived they told me that I was being held incommunicado and that I was not allowed to have an aid. It was 11'o clock on the 8/9/01. From this moment on I had to feel around for everything, in order to go to the toilet, to bed, to eat something. During these days I realised what its like to be blind.

The doctors took my blood pressure, pulse and temperature. They gave me Espidifen 600, nolotil and two tablets for the muscular contraction. My blood pressure was taken twice a day, and my medication was given to me three times. At night they gave me another tablet to protect my stomach.

Saturday 8th went by as did Sunday 9th. It was the afternoon and I had a shower and began to start seeing things again. In the beginning it was all blurred but after a couple of hours it improved. Around my eyes it was black, the white part of the eyes were bleeding (red), my whole face was swollen and purple, and the neck and shoulders were discoloured to the chest level. I noticed how the swelling was going down, slowly but surely, but the pain and the feeling that my head was burning continued. I couldn't sleep because on supporting my head on the pillow my head really hurt and I asked the doctor to increase my medication. It was decided to give me two nolotil, but they gave me a green and white tablet that was far too strong. I was about to collapse on two occasions and I told them that I didn't want any more and that I wanted some nolotil instead.

I was locked in the cell of the sick bay 24 hours a day, as they didn't

want anyone to see me due to the spectacular state in which they had left my face in. This was what the aids told me anyway when they came to feed me. I continued to sleep badly.

On Monday 10/09/01 another doctor from the Court came (I can't remember his name but he has a face like that quite famous Spanish actor with the bags under his eyes), and was accompanied by a young woman who said she was the Court secretary. They said they were there to see if I was in a fit state to go before the Courts the next day and they did a medical check-up. The doctor noted down my state, above all the face and neck and when I wanted to make a comment to him he said that all that was mere formalities in order to be able to go before the judge. We agreed that I was fit enough, not in good condition but good enough. They told me that night that I had to be up at seven the next day 11/09/01.

I was given breakfast and handed to the Guardia Civil to be taken to the Audiencia Nacional. I told the Civil Guard who was about to put handcuffs on me that my wrists were injured and asked him not to put the cuffs on. He asked me if I had a medical certificate to say so. I didn't. Thus he cuffed my hands behind my back. The journey to the Audiencia was quite tough as I was not feeling well. Once I was there they handed me over to the National Police and one of them said to the other that they had done "the

octopus" on me (due to the blows I've received) and they put me in a cell. After a while they took me away to see a woman who said she was the Judge's secretary and read me

my rights (she had to read them twice because I was still a bit spaced and couldn't grasp everything the first time). I designated Iker Urbina as my lawyer and I said I wanted to see a doctor. They took me to a cell and after a while took me out to see a doctor. I told him that I had a new pain in the middle of my chest that got worse as I moved and left me breathless for two or three seconds. He took notes and examined me. I told him about the torture and mistreatment I had endured in great detail and he took notes. He told me to say all that to the Judge. I asked him if I could read what he had written and he refused but he reluctantly summarised it for me. He took me to the cell and after a while I was brought before the judge.

The journey from the cell the office of the judge was made with a jacket over my head that impeded my vision. I started making my statement. I responded to questions and denied the accusations. When he asked me if I wanted to add anything I mentioned the torture and abuse and began to tell him. After half a minute he interrupted me and said that he had been working with the Guardia Civil for many years and many people had said that they had suffered torture but he didn't believe them. Additionally he said that as there was no statement made to the police then it wasn't the place to be making a complaint and that I would have to go to the appropriate court to make a complaint. I was confused. I looked at the secretary and she nodded her head, my state appointed lawyer couldn't get his eyes off my face (obviously shocked by the marks) but also said nothing. When the statement was al-

Around my eyes are black, the white of the eye is bloody (red), and my whole face is dark and swollen

most finished they did a writing test and told me that I could be with my lawyer and that some papers would be given to me and my lawyer. They took me down again with the jacket over my head and they put me in a Guardia Civil van and took me to prison again. I hoped to see my lawyer but it seemed that they didn't want anyone to see my face.

Once in prison I told them that I wanted to make a phone call that I was allowed to make it as I was not held incommunicado anymore. They told me that I couldn't make it until notification arrived. They had me in sick bay and I was still held in isolation.

In the afternoon my lawyer arrived to see me and observed the sorry state that I was in. I was returned to sick bay, I told them about the call and they told me that I could make it the next day.

They took me out of isolation and to an area with men within the sick bay. The next morning the doctor came by and said that I couldn't leave the sick area until all the facial marks disappeared. They had removed the collar and bit by bit I stopped taking the medication as the pain started to ease. This was with the consent of the doctor. For the 14/09 I hoped to be in good enough condition to be transferred to the modules but they didn't transfer me until the 18/09 which was when all the marks had disappeared, or more or less all.

I didn't get my telephone call until Thursday 13th in the afternoon.

Now I was in module 2, Soto del Real. It was the 20/09/01. It took me a long time to start writing because every time I tried to write I got very nervous and had to take it bit by bit.

I forgot to mention that during the interrogations they made be remain naked for long periods of time. The Guardia civil took part in this and constantly took turns.

He interrupts me saying that he has been many years working with the Guardia Civil and many people say that they have suffered torture and he doesn't believe them